

แนวคิดและกรณีศึกษา
เรื่อง

แนวทางส่งเสริมภูมิปัญญา
ในต่างประเทศ

สถาบันแห่งชาติว่าด้วยภูมิปัญญาและการศึกษาไทย
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี

๓๗๙.๒ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. สถาบัน
ส ๖๙๑ น. แห่งชาติว่าด้วยภูมิปัญญาและการศึกษาไทย
แนวทางส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ : แนวคิด
และกรณีศึกษา . กรุงเทพฯ : ที.พี. พรินท์ จำกัด, ๒๕๔๒.
๑๒๖ หน้า .

๑. ภูมิปัญญา . ๒. ภูมิปัญญา - กฎหมาย. ๓. ชื่อเรื่อง

เอกสารเผยแพร่ :

สถาบันแห่งชาติว่าด้วยภูมิปัญญาและการศึกษาไทย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

สำนักนายกรัฐมนตรื

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๒ จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัท ที.พี. พรินท์ จำกัด โทร.๔๓๓๐๐๒๖

ISBN 974 - 8086 - 58 - 5

(เอกสารใช้ในราชการของสถาบันแห่งชาติว่าด้วยภูมิปัญญาและการศึกษาไทย)

คำนำ

การแปลและเรียบเรียงเอกสารเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมในโครงการศึกษาวิจัยเพื่อทำนโยบายส่งเสริมภูมิปัญญาไทยเพื่อการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี เอกสารของยูเนสโกเป็นแผนแม่บทในการดำเนินงานส่งเสริมภูมิปัญญาของรัฐสมาชิกทั่วโลก นอกจากการประชุมเชิงนโยบายเกี่ยวกับแนวทางอนุรักษ์มรดกทางภูมิปัญญา (Policy Meeting on the Development of Methodology for the Preservation of Intangible Cultural Heritage) ซึ่งยูเนสโกจัดขึ้น ณ กรุงโซล สาธารณรัฐเกาหลี ระหว่างวันที่ ๒๒-๒๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๙ แสดงให้เห็นว่าประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก กำลังให้ความสนใจในการส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น และการเปิดโอกาสให้ผู้ทรงภูมิปัญญา (Living Human Treasures) มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาที่ยั่งยืน โดยเฉพาะการถ่ายทอดภูมิปัญญาสู่เด็กและเยาวชนผู้สืบสานมรดกทางวัฒนธรรม ทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น

สาธารณรัฐเกาหลีได้ให้ความสนใจในเรื่อง ดังกล่าวเป็นอย่างมาก รัฐบาลจึงได้มีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนเรื่องภูมิปัญญาอย่างจริงจัง และต่อเนื่องจนปัจจุบัน ดังนั้นจึงได้นำเสนอกรณีเกาหลีเป็นพิเศษ เพื่อจะได้นำมาประยุกต์ใช้ในประเทศไทย

ตามความเห็นสมควรต่อไป นอกจากนี้ ยังได้ทำแนวทางจัดระดับผู้ทรง
ภูมิปัญญาของยูเนสโก (แผนแม่บท) กรณีญี่ปุ่น ฟิลิปปีนส์ ฝรั่งเศส
และ โรมานีเย เพิ่มเติมอีกด้วย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ หวังว่าเอกสาร
ฉบับนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายตามที่
ได้กำหนดไว้และเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจทั่วไป

(นายรุ่ง แก้วแดง)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ค
บทที่ ๑ แนวทางจัดระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ของยูเนสโก -----	๑
บทที่ ๒ แนวทางจัดระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ของสาธารณรัฐเกาหลี -----	๙
บทที่ ๓ ระบบการอนุรักษ์และถ่ายทอด “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ในสาธารณรัฐเกาหลี ประจำปี ๑๙๙๕ -----	๑๗
บทที่ ๔ กฎหมายว่าด้วย การพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรม -----	๔๑
บทที่ ๕ แนวทางการจัดระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ของประเทศญี่ปุ่น -----	๖๕
บทที่ ๖ แนวทางจัดระบบ “ศิลปินแห่งชาติ” ของประเทศฟิลิปปินส์ -----	๗๑
บทที่ ๗ แนวทางจัดระบบ “ผู้ทรงความเป็นเลิศด้านศิลปะ” ของประเทศฝรั่งเศส	๗๗

หน้า

บทที่ ๘ แนวทางจัดระบบ	
“ผู้ทรงภูมิปัญญา” ของประเทศโรมาเนีย -----	๙๓
บทที่ ๙ บทวิเคราะห์แนวทางจัดระบบ	
“ผู้ทรงภูมิปัญญา” ของต่างประเทศ -----	๙๗
ภาคผนวก -----	๑๒๕

บทที่ ๑

แนวทางการจัดระบบ

“ ผู้ทรงภูมิปัญญา ” ของยูเนสโก

๑. ความเป็นมา

เนื่องจาก UNESCO เล็งเห็นความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ (Intangible Cultural Heritage) ซึ่งแสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชนและความเป็นชาติ อันได้แก่ ประเพณี ดนตรี วรรณกรรม งานเทศกาลต่าง ๆ รวมทั้งการรังสรรค์ผลงาน ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน ซึ่งปัจจุบันกำลังสูญหายและถูกแทนที่ด้วยวัฒนธรรมสมัยใหม่ (Modernization) ได้รับการกล่าวขานว่าเป็น “วัฒนธรรมสากล” และจะต้องถือปฏิบัติ ให้เป็นแบบเดียวกัน (Standardized International Culture) ดังนั้น ยูเนสโกจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องหยุดกระแสนี้ไว้ โดยจัดให้มีการรวบรวม บันทึก เก็บรักษา ถ่ายทอดทักษะความรู้ไปสู่อนุชนรุ่นหลัง รวมทั้งดำเนินการให้มีการประกาศยกย่องผู้มีความเป็นเลิศและสามารถสืบทอดมรดกวัฒนธรรมอย่างเป็นระบบ ด้วยเหตุนี้ จึงเกิดการจัดทำแนวทาง

การจัดระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” (Living Human Treasures) ขึ้น

๒. ตัวอย่างบางประเทศที่ได้จัดแนวทางไว้แล้ว อาทิ

๒.๑ ประเทศญี่ปุ่น : เป็นการคัดเลือก “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ทั้งที่เป็นบุคคลและกลุ่มบุคคล

๒.๒ ประเทศเกาหลี : ในปี ค.ศ.๑๙๖๔ ประเทศเกาหลี เริ่มวางระบบในการสรรหา “ผู้ทรงภูมิปัญญา” รวมทั้งการอนุรักษ์และการถ่ายทอด ในเดือนกันยายน ค.ศ.๑๙๙๕ รัฐได้ลงทะเบียนมรดกทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ(Important Intangible Cultural Properties) ไว้ ๙๒ ชิ้น ลงทะเบียน “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ประเภทบุคคลไว้จำนวน ๑๖๗ คน และหน่วยงานที่ทำงานด้านนี้ไว้ ๕๐ แห่งด้วยกัน

๒.๓ ประเทศฟิลิปปินส์ : ในปี ค.ศ.๑๙๗๓ รัฐบาลได้ออกกฎหมายให้มี “ศิลปินแห่งชาติ” (National Artists) โดยการประกาศและยกย่องผู้ที่อนุรักษ์ประเพณีและถ่ายทอดความรู้ไปสู่ลูกหลาน ในปี ค.ศ.๑๙๙๔ รัฐบาลฟิลิปปินส์ประกาศยกย่องบุคคล ๓ ท่าน จากชุมชนต่าง ๆ เป็น “ศิลปินแห่งชาติ”

๒.๔ ประเทศไทย : ประเทศไทย โดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศให้มี “ศิลปินแห่งชาติ” ในปี ค.ศ.๑๙๘๕ และประกาศยกย่องไปแล้วหลายคน ในปี ค.ศ.๑๙๙๖ ประกาศยกย่องศิลปินแห่งชาติ จำนวน ๑๐ คน

๒.๕ ประเทศโรมาเนีย : ประเทศโรมาเนียกำลังดำเนินการยกย่องผู้ที่ทำหน้าที่พิทักษ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านและขนบธรรมเนียมประเพณี

๒.๖ ประเทศฝรั่งเศส : ในปี ค.ศ.๑๙๙๔ กระทรวงวัฒนธรรมได้ประกาศให้บุคคล ๒๐ คน เป็นผู้ที่มีผลงานดีเด่นในเรื่องศิลปหัตถกรรม (Master of Crafts) บุคคลเหล่านี้เป็นชาวนา ชาวไร่ ผู้ซึ่งมีความสามารถทักษะและความรู้ลึกซึ้งซึ่งสามารถถ่ายทอดไปสู่อนุชนรุ่นหลัง อย่างไรก็ตามก็ดีที่ทุกประเทศดังกล่าวมาแล้วข้างต้นต่างก็ได้ดำเนินการตามแนวทางของยูเนสโกที่กำหนดไว้ ในเรื่อง “การพิทักษ์รักษามรดกวัฒนธรรมและวัฒนธรรมพื้นบ้าน ในปี ค.ศ.๑๙๘๙” (UNESCO Recommendation on the Safeguarding of Traditional Cultures and Folklore 1989) ด้วยเหตุว่า “วัฒนธรรมพื้นบ้าน” (Folklore) เป็นสมบัติล้ำค่าของมวลมนุษยชาติ อันแสดงออกถึงเอกลักษณ์ของคนในชาติ

๓. คำนิยาม

“ผู้ทรงภูมิปัญญา” (Living Human Treasures) หมายถึง ผู้ที่ ใช้ทักษะและเทคนิคในการคิดสร้างสรรค์สิ่งๆ ที่ดำเนินอยู่ในชีวิตประจำวัน มารังสรรค์ให้เป็นผลงานที่เปี่ยมด้วยศิลปะอันวิจิตรบรรจง สามารถ สืบทอดไปยังอนุชนรุ่นหลัง เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ ได้แก่ ดานศิลปะการแสดง (Performing Arts) ดนตรี (Music) นาฏศิลป์ (Dance) การละคร (Drama) บทละคร (Plays) พิธีกรรม (Rites) เป็นต้น

๔. วัตถุประสงค์ของระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา”

๑. เพื่อรักษาทักษะและเทคนิคที่จำเป็นสำหรับการสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม อันมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และศิลปะ (Artistic Value) เหล่านั้นไว้

๒. เพื่อให้รางวัลกับบุคคลที่มีทักษะและเทคนิคขั้นสูงดังกล่าวได้

- สร้างผลงานของตนอย่างต่อเนื่อง
- พัฒนาและขยายขอบข่ายงานของตน
- ถ่ายทอดความรู้สู่คนรุ่นใหม่ให้เป็นผู้สืบทอดมรดก

ทางภูมิปัญญาต่อไป

๓. เพื่อส่งเสริมเยาวชนให้ตระหนักในความสำคัญและคุณค่าตนให้กับการเรียนรู้ ทักษะ และเทคนิคที่จำเป็นในการสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรม โดยสนับสนุนให้เขาเหล่านี้ได้มีชื่อเสียง มีฐานะที่ดีขึ้น และมีโอกาสได้พัฒนางานได้ถึงระดับความเป็นเลิศ

๕. องค์ประกอบของการจัดระบบ “ ผู้ทรงภูมิปัญญา ”

๑) ข้อกำหนดทางกฎหมาย (Legal Provisions) จำเป็นต้องพิจารณาในเรื่องต่อไปนี้

- (๑) การจำแนกสาขา
- (๒) การจัดตั้งเกณฑ์การคัดเลือก
- (๓) จำนวนสูงสุดที่จะคัดเลือกในแต่ละปี
- (๔) ประเภทรางวัลที่ควรจะมี
- (๕) หน้าที่ที่ต้องปฏิบัติเมื่อได้รับการคัดเลือกแล้ว

(๖) การเพิกถอน สิทธิ/ตำแหน่ง (Cancellation of Appointments) ซึ่งต้องคำนึงถึงระบบกฎหมายของประเทศ อาทิ ข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญหรือในส่วนของการบริหาร

๒) การจำแนกและการแต่งตั้ง (Identification and Designation)

การกำหนดสาขา/การจำแนกสาขา ไม่จำเป็นต้องครอบคลุม

คุณวุฒิชีวิตของคนทั้งประเทศ แต่เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของระบบ ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

(๑) การกำหนดให้ชัดเจนถึงประเภทและที่มาของมรดกทางภูมิปัญญา

(๒) การตั้งคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ (Commission of Experts) สรรหาผู้ทรงภูมิปัญญาเพื่อดำเนินการในเรื่องต่อไปนี้

(๒.๑) ให้ขอเสนอแนะ “มรดกทางภูมิปัญญา” ที่ควรแก่การปกป้องรักษา

(๒.๒) คัดเลือกผู้มีทักษะและเทคนิคเกี่ยวกับ “มรดกทางภูมิปัญญา” ที่ควรแก่การพิทักษ์ ปกป้อง ส่งวน รักษาเพื่อแต่งตั้งยกย่องให้เป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” (Living Human Treasures)

(๒.๓) ยกเลิกการแต่งตั้งเมื่อมีเหตุผลอันควร

(๒.๔) มีการบันทึก ทักษะและเทคนิคเหล่านี้ไว้

๖. เกณฑ์การคัดเลือก

๖.๑ เกณฑ์การคัดเลือกมรดกทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณของชาติ ควรประกอบด้วย

(๑) มีความโดดเด่นและมีคุณค่าเชิงสร้างสรรค์สำหรับมวลมนุษยชาติ

(๒) มีความเป็นเอกลักษณ์ (Unique) ทางด้านประเพณี วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์

(๓) มีคุณลักษณะบ่งบอกถึงที่มาของท้องถิ่น หรือพื้นที่อย่างชัดเจน

(๔) ตกอยู่ในภาวะอันตรายและเสี่ยงต่อการสูญหาย

เนื่องจากจำนวนผู้สืบทอด และผู้ดำเนินการนอกลง

(๕) มีนัยของการสูญเสียเอกลักษณ์เชิงวัฒนธรรมมี
การปกป้องคุ้มครองนอกลง

๖.๒ เกณฑ์การเลือก “ผู้ทรงภูมิปัญญา” (Living Human Treasures)

ในการยกย่องบุคคล หรือกลุ่มบุคคลเพื่อดำรงตำแหน่ง
“ผู้ทรงภูมิปัญญา” นั้น คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญควรจะได้ พิจารณา
ประเด็นหลักต่อไปนี้

- (๑) ระดับของความชำนาญ/ทักษะ
- (๒) การทำคุณประโยชน์ต่อบุคคล/กลุ่ม
- (๓) ความสามารถในการพัฒนาทักษะ หรือเทคนิค ของตน
- (๔) ความสามารถในการถ่ายทอดทักษะ หรือเทคนิคไปสู่
ผู้เรียน

๗. จำนวนผู้ได้รับการเสนอชื่อ (จำนวนคน/ปี)

- การเสนอชื่อไม่จำกัดจำนวน
- ผู้ที่ถูกเสนอชื่อนั้นอย่างน้อยต้องเป็นผู้ประสบความสำเร็จ
จนเป็นที่ประจักษ์

๘. รางวัลเมื่อได้รับตำแหน่ง

การมอบรางวัลให้กับผู้ได้รับการคัดเลือก ควรพิจารณาเรื่อง
ต่อไปนี้

- (๑) ควรมอบรางวัลอย่างเป็นทางการ
- (๒) ควรมีการจัดงานฉลองเมื่อได้รับรางวัล เพื่อเพิ่มคุณค่า

และความภาคภูมิใจ

คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ควรจะได้เผยแพร่ประชาสัมพันธ์
รายนามและผลงานผู้ทรงภูมิปัญญาอย่างกว้างขวางเพื่อให้เป็นที่
ยอมรับ เผยแพร่ไปสู่สาธารณชน รวมทั้งจัดหาสวัสดิการและ
งบประมาณ ให้ผู้ทรงภูมิปัญญาใช้ความชำนาญ และเทคนิคของ
ตนอย่างต่อเนื่องหรือนำไปเผยแพร่และถ่ายทอดเพื่อการเรียนรู้ต่อไป

นอกจากนี้ รัฐยังให้การยกเว้นภาษีเป็นรายปี รวมทั้งภาษี
เงินได้ที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะ “ผู้ทรงภูมิปัญญา”
ภาษีมูลค่าเพิ่มของอุปกรณ์ที่นำมาใช้ในการถ่ายทอดและปฏิบัติ
หน้าที่ รวมทั้ง ยกเว้นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล การประกัน ชีวิต
และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่จำเป็นอีกด้วย

๙. หน้าที่ในตำแหน่ง “ผู้ทรงภูมิปัญญา”

หน้าที่สำคัญของ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” คือ

(๑) พัฒนาทักษะและเทคนิคอย่างต่อเนื่อง

(๒) ถ่ายทอดทักษะและเทคนิค โดยรัฐจะเป็นผู้รับผิดชอบใน
การผลิตรายการเพื่อการถ่ายทอดในรูปวีดิทัศน์ เทป และสิ่งพิมพ์อื่นๆ
รวมทั้งการนำเสนอผลงานต่อสาธารณชนและผู้ได้รับ การถ่ายทอด

(๓) รัฐจะเป็นผู้ดำเนินโครงการร่วมกับสำนักงานจัดการมรดก
ทางภูมิปัญญา

(๔) รายได้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินโครงการร่วมกันระหว่าง
ผู้ทรงภูมิปัญญากับรัฐ ให้รัฐเป็นผู้ดูแลทั้งสิ้น

๑๐. การเพิกถอนตำแหน่ง

ในกรณีที่ผู้ได้รับการคัดเลือกไม่สามารถทำงานได้ เนื่องจากปัญหาสุขภาพ อายุ และสภาวะทางจิตใจ ให้ผู้ทรงภูมิปัญญายังคงอยู่ในตำแหน่งได้ โดยให้เงินเดือนประจำปี อาทิ เงินประจำตำแหน่งในบางช่วง ในขณะที่เดียวกันในกรณีที่ผู้ทรงภูมิปัญญา มีสุขภาพแข็งแรง หากแต่ไม่สร้างผลงานอย่างต่อเนื่อง ก็ให้มีการตัดเงินเดือนได้ หากไม่สร้างผลงานต่อเนื่องก็ให้เงินเดือนประจำปีเช่นกัน

๑๑. ความช่วยเหลือที่จะได้รับจากยูเนสโก

ประเทศสมาชิก อาจขอรับงบประมาณสนับสนุนจากยูเนสโก ในการจัดการฝึกอบรมบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวกับการสรรหา “ผู้ทรงภูมิปัญญา” รวมทั้งการจัดทำข้อมูลเพื่อการเสนอชื่อบุคคล เป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” โดยเสนอผ่านสำนักเลขาธิการยูเนสโก ในแต่ละประเทศ

หมายเหตุ : ดูรายละเอียดภาคผนวก เรื่อง Guidelines for the Establishment of a “Living Human Treasures” System

บทที่ ๒

แนวทางการจัดระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี

๑. ที่มา

สมบัติทางวัฒนธรรม หมายถึง วัตถุที่ทรงคุณค่าทางด้านวิชาการและศิลปะที่แสดงออกถึงความเป็นชาติ สมบัติทางวัฒนธรรมสามารถจำแนกออกเป็น “สมบัติทางวัฒนธรรมที่เคลื่อนไหวได้เป็นรูปธรรม (Tangible Cultural Properties)” และ “สมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ (Intangible Cultural Properties)” ผู้ดูแลสมบัติทางวัฒนธรรม คือ รัฐบาล

สมบัติทางวัฒนธรรม จำแนกออกได้เป็น ๔ ประเภท คือ

๑. สมบัติของชาติ (National Treasure)
๒. สาธารณสมบัติ (Treasure)
๓. สมบัติวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ (Important Intangible Cultural Properties - IICP)
๔. โบราณสถาน (Historical Sites)

๕. สถานที่ท่องเที่ยว (Scenic Places)
๖. โบราณสถานและสถานที่ท่องเที่ยว (Historical Sites และ Scenic Places)
๗. อนุสาวรีย์ (National Monuments)
๘. วัสดุพื้นบ้านที่สำคัญ (Important-Folklore Materials)

๒. คำนิยามของสมบัติทางวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ (ICP)

รัฐบาลเกาหลีได้จัดตั้งระบบ ICP ในปี ๑๙๖๔ เพื่ออนุรักษ์และถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณนี้ไว้ มรดกทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณของชาติ (National ICP) จะหมายถึง การแสดงออกถึงวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่มีความโดดเด่นในด้านประวัติศาสตร์ การศึกษา ศิลปะ และความรุ่งเรืองของท้องถิ่น (Remarkable Local Flavour)

ICP นั้นจะประกอบด้วย ๒ ส่วนคือ (๑) ศิลปะการแสดง (Performing Art) การละคร (Drama) นาฏศิลป์ (Dance) การละคร (Plays) พิธีกรรม (Rites) และศิลปะการป้องกันตัว (Martial Arts) และ (๒) เทคนิคที่ใช้ผลิตงานฝีมือ (Techniques for Producing Handicraft Objects) อาหาร (Foods) และเครื่องใช้ต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน (Various Articles of Daily Life)

ICP มีการดำเนินการ ๒ ลักษณะ คือ ถ้ารัฐเป็นผู้ดำเนินการ เรียกว่าทรัพย์สิน/สมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่มีนัยแห่งความสำคัญ (Important Intangible Cultural Properties : IICP) ซึ่งจะมีความสำคัญมากในระดับชาติ ส่วน ICP ที่ท้องถิ่น หรือจังหวัดเป็นผู้ดำเนินการนั้น เรียกว่า “สินทรัพย์/สมบัติทางวัฒนธรรมเชิง

จิตวิญญาณแห่งท้องถิ่น”(City-or Province-Designated Intangible Cultural Properties : CICIP) ซึ่งจะมี ความสำคัญระดับท้องถิ่น การพิจารณาว่าเป็น ICP นั้น มิได้ให้ความสำคัญกับรูปแบบทางกายภาพ (Physical Form) แต่เน้นที่ทักษะ (Skills) หรือเทคนิค (Techniques) ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้ในระหว่างการแสดงหรือการนำเสนอ ดังนั้น การประกาศรับรอง “สินทรัพย์/สมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ แบบ IICP นั้นจะต้องประกาศยกย่อง “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ในสาขานั้นๆ ควบคู่ไปด้วย เพื่อจะได้เป็นแหล่งความรู้สำหรับถ่ายทอดไปยังชนรุ่นหลังต่อไป

๓. วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของการจัดระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ สืบทอดและถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณให้แพร่หลายและคงอยู่สืบไป ประชาชาติมีความเข้าใจในการปรับเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมเดิมและพัฒนาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งอาจเข้ามากระทบทำให้วัฒนธรรมเบี่ยงเบน ผู้ดำเนินการคือ “รัฐบาลหรือท้องถิ่น” ที่จะต้องดำเนินการให้เกิดการอนุรักษ์ถ่ายทอดอย่างเป็นรูปธรรมจริงจัง

๔. วิธีการคัดเลือก

การคัดเลือกจะดำเนินการโดยมีขั้นตอน ๓ ขั้นตอน คือ

(๑) ขั้นการสำรวจ (Investigate) กระทรวงวัฒนธรรมจะขอให้คณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรม(Cultural Properties Committee) ที่ปรึกษาสมบัติทางวัฒนธรรม (Cultural Properties Consult-

ants) และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องได้ทำการสำรวจตรวจสอบเกี่ยวกับประวัติ เนื้อหา คุณลักษณะของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อ

(๒) การแต่งตั้ง (Designation) แบ่งเป็น ๒ ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ ๑ เมื่อได้รับรายงานการตรวจสอบโดยสมบูรณ์แล้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา (Minister of Culture and Sports) จะเป็นผู้พิจารณาว่า สมบัติทางวัฒนธรรม ชั้นนี้ (Cultural Property) มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ทางวิชาการ และทางศิลปะควรแก่การอนุรักษ์หรือไม่เพียงไร หากเห็นชอบก็ขึ้นทะเบียนเป็นสมบัติของรัฐ (State-Designated Cultural Property) หรือหากมีค่ามากกว่านี้ก็จะได้รับการประกาศเป็น IICP (Important Intangible Cultural Property) “สมบัติทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่ายิ่ง” ต่อไป

ขั้นที่ ๒ เมื่อได้รับการคัดเลือกเป็น IICP อย่างเป็นทางการแล้ว ผู้มีคุณสมบัติในการเป็นผู้คิด/สร้างสรรค์ผลงานชิ้นนั้นก็จะได้รับการยกย่องให้เป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” (Holder of the Cultural Property) และต้องถ่ายทอดคุณสมบัติให้ชนรุ่นต่อไปได้ ในบางกรณี ผู้ทรงภูมิปัญญาไม่สามารถถ่ายทอดได้ด้วยบุคคลเพียงคนเดียว จำต้องอาศัยกลุ่ม/องค์กรเป็นตัวถ่ายทอด อาทิ การละคร (Drama) และพิธีกรรม (Rites) กลุ่ม/องค์กรเหล่านั้นก็จะได้รับการประกาศยกย่องให้เป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ด้วยเช่นกัน

(๓) การเพิกถอนตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา (Cancellation of the Designation of Important Intangible Cultural Properties and Recognition of Holders) กระทำได้ในกรณีต่อไปนี้

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา (Minister of Cul-

ture and Sports) อาจทำการเพิกถอนตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา หลังจากได้รับการพิจารณาโดยตรงจากคณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรม (Cultural Properties Committee) แล้วว่า ผู้ถ่ายทอด (Holder) นั้นๆ มีความไม่สมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจ หรือมีเหตุผลอื่นเพียงพอที่จะเพิกถอนตำแหน่งได้ รายชื่อผู้ที่ถูกเพิกถอนต้องส่งไปยังกระทรวงวัฒนธรรมฯ ภายใน ๓๐ วัน

- เมื่อผู้ทรงภูมิปัญญา (Holder) เสียชีวิต การถูกเพิกถอนจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ

- กรณีกลุ่ม/องค์กร จะถูกเพิกถอนสิทธิ/รางวัลก็ต่อเมื่อสมาชิกในกลุ่ม/องค์กรนั้นได้เสียชีวิตลงทั้งหมด ซึ่งจะประกาศไว้ในหนังสือราชกิจจานุเบกษาของทางราชการ

๕. เกณฑ์การคัดเลือก ผลงานจักต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- (๑) มีคุณค่าทางวิชาการและงานศิลปะอย่างเด่นชัด
- (๒) มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์
- (๓) สะท้อนความรุ่งเรืองของท้องถิ่นอย่างเด่นชัด

๖. จำนวนของผู้ได้รับการแต่งตั้ง (Number of Nominatees)

นับตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ค.ศ. ๑๙๙๕ เป็นต้นมา มีผู้ได้รับการประกาศยกย่องให้เป็นผู้ทรงภูมิปัญญาทั้งสิ้น ๙๒ แห่ง แบ่งเป็นประเภทบุคคล จำนวน ๑๖๗ คน และประเภทองค์กร (Holding Organization) อีก ๕๐ องค์กร

๗. รางวัลสำหรับ “ ผู้ทรงภูมิปัญญา ” (Rewards Granted to Nominees)

รัฐอาจต้องให้เงินสนับสนุนทั้งหมดหรือบางส่วน ดังนี้

- ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นสำหรับกำหนดมาตรการตามขั้นตอนของระบบบริหาร

- ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นสำหรับการจัดการ การสงวนรักษาและการลงบันทึกข้อมูลตามที่ระบุไว้ใน “การกำหนด/แต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมแห่งรัฐ” (State-Designated Cultural Properties)

- ค่าใช้จ่ายสำหรับการปกป้องและเลี้ยงดูผู้ทรงภูมิปัญญาภายใต้ข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น รัฐจะต้องดำเนินการดังนี้ :

- รัฐจะต้องสนับสนุนงบประมาณในการจัดสร้างศูนย์ฝึกอบรมและถ่ายทอดสำหรับผู้ทรงภูมิปัญญา เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้ปฏิบัติตนในการสร้างงานและถ่ายทอดศิลปะได้อย่างเต็มที่

- รัฐให้ทุนแก่เด็กที่มีความสามารถ รวมทั้งสนับสนุนดูแลค่าใช้จ่ายแก่ครูผู้ช่วยในการจัดกิจกรรมอื่น ๆ

นอกจากนี้ รัฐต้องรับภาระในการผลิตและการสั่งซื้อเครื่องมือสื่อการสอนที่จำเป็น รวมทั้งรับผิดชอบต่อการดำเนินการขององค์กรที่ได้รับการมอบหมายให้ดูแล “ผู้ทรงภูมิปัญญา” อีกด้วย

๘. หน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่ง (Duties of Nominees) มีดังนี้

(๑) ถ่ายทอดงานศิลปะและทักษะ

(๒) สาธิต/เผยแพร่ผลงานสู่สาธารณชน โดย

- ในกรณีที่เป็นงานฝีมือ : จัดแสดงนิทรรศการ

- ในกรณีที่เป็นงานศิลปะการแสดง : จัดการแสดงอย่าง

น้อย ปีละ ๑ ครั้ง

๙. การถ่ายทอดและการสงวนรักษาสมบัติทางวัฒนธรรม

กระทรวงวัฒนธรรม (Ministry of Culture - MOC) ด้วยความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ จะคัดเลือกเยาวชนเข้ารับการถ่ายทอดทักษะเทคนิควิธีจากศิลปิน เป็นเวลา ๖ เดือน ถึง ๕ ปี ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละหลักสูตร การคัดเลือกจะดำเนินงานทุกวันที่ ๑๕ ของเดือนมกราคม และจะต้องรายงานผลการสอบทุกวันที่ ๑๕ มกราคมของปีถัดไป ผู้ที่มีความสามารถถึงระดับที่กำหนดไว้เท่านั้น จึงจะได้ประกาศนียบัตรรายชื่อผู้ได้รับประกาศนียบัตรจะถูกนำไปยังกระทรวงฯ ภายใน ๑๕ วัน หลังจากนั้นกระทรวงฯ ก็จะคัดเลือกครูผู้ช่วย สำหรับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการนั้น กระทรวงฯ เป็นผู้ออกให้ทั้งสิ้น และเพื่อให้การถ่ายทอดสัมฤทธิ์ผล รัฐบาลต้องจัดสร้างศูนย์ฝึกอบรม (Hall) ไว้ให้ครูเหล่านี้ได้แสดงผลงานอีกด้วย

นอกจากนี้แล้ว ศิลปินจะต้องจัดนิทรรศการสู่สาธารณชนปีละหนึ่งครั้ง หรือภายในโอกาสอันควรโดยศิลปินจะส่งโครงการ เพื่อขอรับงบประมาณสนับสนุน ในกรณีที่มีรายได้เกิดขึ้นจากการจัดนิทรรศการนั้น ๆ รายได้นี้จะถูกนำไปสมทบกับงบประมาณที่ได้มีการสนับสนุนโดยรัฐต่อไป

๑๐. การเผยแพร่และการสนับสนุน

รัฐให้การสนับสนุนโดยการผลิตภาพยนตร์ วีดีโอเทป แผ่นเสียง หนังสือและจัดส่งไปยังพิพิธภัณฑ์ต่างๆ เพื่อจัดการแสดงและกิจกรรมผลงานของศิลปินทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ อีกด้วย

หน่วยงานที่ดูแลในเรื่องการเผยแพร่โดยตรงคือ “The Korean Cultural Properties Preservation” ซึ่งจะทำหน้าที่อนุรักษ์ ส่งเสริม และเผยแพร่ผลงานทางด้านวัฒนธรรม โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาลในเรื่อง

๑. การบริหารจัดการและสงวนรักษาศิลปะเชิงจิตวิญญาณ

๒. การจัดการแสดง การจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน เป็นต้น โดยศิลปินจะต้องส่งโครงการเสนอขอความช่วยเหลือไปยังรัฐบาล โครงการใดที่ได้รับอนุมัติและดำเนินโครงการแล้วเสร็จ จะต้องรายงานผลไปยังผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม (Director of the Cultural properties)

อนึ่ง มูลนิธิฯ สามารถสนับสนุนโดยหารายได้เพิ่มเติมจากการทำธุรกิจภัตตาคาร โรงละคร ศูนย์จัดการแต่งงานตามประเพณีดั้งเดิม และศูนย์ศิลปหัตถกรรม เป็นต้น

บทที่ ๓

ระบบการอนุรักษ์และการถ่ายทอดของ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ในสาธารณรัฐเกาหลี ประจำปี ค.ศ.๑๙๙๕

(The Preservation and Transmission System
for the Intangible Cultural Properties
of the Republic of Korea 1995)

บทที่ ๑ : ความเป็นมา

ประเทศเกาหลีได้ออกกฎหมายคุ้มครองสมบัติทาง วัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณนี้มาตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๖๒ นับเป็นเวลา ๓๕ ปีแล้ว ปัจจุบันได้มีสมบัติวัฒนธรรมอยู่ถึง ๙๗ ประเภท ได้แต่งตั้งผู้ทรงภูมิปัญญาไว้ ๑๗๓ คน และ ๕๑ องค์กรที่ทำงานสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรม

ประเทศเกาหลีเปลี่ยนแปลงสถานะของประเทศจากประเทศเกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรมและเข้าสู่ประชาคมโลกในช่วงปี ค.ศ.๑๙๖๐ จากการที่เข้าไปในกลุ่มประชาคมโลกนี้เอง เป็นเหตุให้ได้รับอิทธิพลวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งเข้ามาแปรเปลี่ยนวิถีชีวิตของชาวเกาหลีไปจากเดิม จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอนุรักษ์สมบัติวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นตัวบ่งบอกถึงวิถีชีวิตอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติไว้อย่างเร่งด่วน

สมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณนั้น หมายถึง ผลผลิตทางวัฒนธรรม อันแสดงออกถึงที่มาเชิงประวัติศาสตร์ วิชาการ คุณค่าทางศิลปะ รวมทั้งบุคลิกภาพของคนในชาติ สิ่งเหล่านี้รวมหมายถึงการดนตรี ฟ้อนรำ เต้นรำ การละคร พิธีกรรม ศิลปะการป้องกันตัว และศิลปหัตถกรรมต่าง ๆ อันได้แก่ หัตถกรรมพื้นบ้าน การประกอบอาหาร ทักษะต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็น ความจำเป็นในการดำรงชีวิต สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถสร้างเป็นรูปแบบที่แน่นอน หากแต่สามารถแสดงออกให้เข้าใจได้จากเสียง ภาพสะท้อนหรือการแสดง ดังนั้นการสงวนรักษาและการถ่ายทอดสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ จึงหมายถึง “การที่ผู้มีความรู้เป็นเลิศในศิลปะนั้น ๆ แสดงทักษะและศิลปะนั้นๆ ให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับ” ผู้ที่มีทักษะเป็นเลิศนี้ เรียกว่าเป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ในประเทศเกาหลีถือเป็นสมบัติที่มีชีวิต อันทรงคุณค่าของประเทศ (Living Human Treasures)

การออกกฎหมายและการจัดการสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ (Law and Management Organizations of Intangible Cultural Properties-ICP)

รัฐบาลได้ออกกฎหมายปกป้องสมบัติทางวัฒนธรรม เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ค.ศ. ๑๙๖๒ และกำหนดให้มีสำนักงานฯ ทำหน้าที่ดูแลและจัดการสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ (ICP) ประกอบด้วย

๑. สำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา (Office of Cultural Properties)

๒. สำนักงานศิลปะการแสดงและศิลปะพื้นบ้าน ในสถาบันวิจัย

สมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ (Department of the Performing Arts and Folklore of the National Research Institute of Cultural Properties, NRICP)

๓. มูลนิธิป้องกันสมบัติทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นหน่วยงานเอกชนไม่แสวงหาผลกำไร (The Cultural Property Protection Foundation)

๔. คณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรม (The Cultural Properties Committee)

๕. คณะกรรมการสำรวจสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ (The Cultural Properties Investigation Committee) ซึ่งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของรัฐมนตรีกว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา

ทั้งนี้โดยมีสำนักงานศิลปะและศิลปะพื้นบ้าน เป็นผู้จัดทำข้อมูลและผลิตสื่อประเภทต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ผลงานของผู้ทรงภูมิปัญญา สำหรับการจำหน่ายกำหนดให้มูลนิธิรับผิดชอบ ในขณะที่คณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ จะรับผิดชอบด้านการแต่งตั้งและการเสนอชื่อบุคคลเป็นผู้ทรงภูมิปัญญาต่อไป

วิธีการคัดเลือกและแต่งตั้ง

(๑) การค้นหา/การค้นสรร (Discovery)

ผู้เชี่ยวชาญ และ/หรือ ผู้ว่าราชการของจังหวัดนั้น ๆ จะคัดสรรผลงานการแสดงที่มีลักษณะเป็นเลิศส่งไปยังคณะกรรมการ โดยมีรายละเอียดประกอบด้วย

- ชื่อ ที่มา ประวัติความเป็นมา คำอธิบาย และคุณลักษณะที่สำคัญของ ICP

- รูปภาพและ/หรือข้อมูล เอกสารวิชาการ

- ชื่อ วันเกิด เพศ ที่อยู่ ประวัติ รูปภาพ (ในกรณีที่ เป็นกลุ่ม จะต้องแสดงเอกสารการจดทะเบียน)

- กฎระเบียบที่จำเป็นในการอนุรักษ์และบำรุงรักษา ICP

- ข้อมูลอื่น ๆ ที่จำเป็น

(๒) การสืบค้นผู้ทรงภูมิปัญญา (Investigation for ICP Candidates)

คณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรมเป็นผู้สืบค้นโดยดูจาก ข้อมูลต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วในข้อ (๑)

(๓) การประกาศ (Deliberation)

หลังจากได้มีการตรวจสอบหลักฐานแล้วพบว่า สมบัติทาง วัฒนธรรมชิ้นนั้นให้คุณค่าทางประวัติศาสตร์ วิชาการ และศิลปะ คณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรมจะขึ้นทะเบียนไว้ สำหรับการ ตรวจสอบจะมีขึ้นในครั้งต่อไป ผู้เสนอชื่อจะต้องเสนอคุณลักษณะ ของสมบัติทางวัฒนธรรม และสามารถตอบข้อซักถามของ คณะ กรรมการฯ ได้ หากสมบัติทางวัฒนธรรมชิ้นนั้นไม่ผ่านการคัดเลือก ในครั้งแรก คณะกรรมการฯ จะต้องจัดให้มีการประชุมพิจารณาอีก เป็นครั้งที่ ๒

การคัดเลือก ICP จะต้องมียุทธศาสตร์ ดังนี้

๑. แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของวิถีชีวิต
๒. สามารถสืบค้นถึงที่มาในอดีตและแสดงให้เห็นวิถีชีวิต ของกลุ่มชนในสมัยนั้น ๆ ได้
๓. มีรูปแบบดั้งเดิม
๔. มีคุณค่าศิลปะสูง
๕. เป็นงานที่มีคุณค่าทางวิชาการและหาได้ยากยิ่ง

- ๖. มีคุณลักษณะบ่งบอกถึงชุมชนท้องถิ่น
- ๗. หากไม่มีการอนุรักษ์ไว้จะสูญหายในที่สุด

กลุ่มของสมบัติทางวัฒนธรรมที่คัดเลือกได้ ได้แก่

๑. การละคร

๒. ดนตรี : ได้แก่ บทสวด, ดนตรีพื้นเมือง ดนตรีประเภทเครื่องเคาะจังหวะ บทเพลง กาพย์ กวี ดนตรีพื้นบ้าน และดนตรีในราชสำนัก

๓. การฟ้อนรำ : ได้แก่ การฟ้อนรำที่เป็นพิธีกรรม การฟ้อนจุง-จี (Jung-Ji dance) ระบายหน้ากาก ระบายพื้นเมือง

๔. ด้านศิลปหัตถกรรม : ได้แก่ เครื่องปั้น งานหนัง งานเหล็ก แกะสลักกระดูก เครื่องมุก กระจาดฯ งานไม้ งานสถาปัตยกรรม ผลิตภัณฑ์จากกระจาดฯ พันธ์ไม้ งานย้อม การแกะสลักหยก การปัก การตัดเย็บเสื้อผ้า การประดิษฐ์เครื่อง ดนตรี การลงบันทึก การทำหน้ากาก และผลิตภัณฑ์จากไม้ไผ่

๕. รูปแบบอื่นๆ ในงานพิธีกรรม : ได้แก่ การสวด การเตรียมอาหาร และศิลปะป้องกันตัว

๖. อื่น ๆ ที่มีคุณลักษณะเข้าในกลุ่มที่ (๑) และ (๓) จะต้อง มีทักษะในการสงวนรักษาได้อีกด้วย

ในบางกรณี บุคคลหรือผู้ทรงภูมิปัญญา ไม่สามารถแสดงออกได้ด้วยตัวเอง ต้องอาศัยกลุ่ม บุคคลอื่น และ/หรือ องค์กรต่าง ๆ ช่วยเสนอผลงานนั้น ในการนี้ถือว่าบุคคลกลุ่มนั้น และองค์กรนั้น ๆ เป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ด้วยเช่นกัน

“ผู้ทรงภูมิปัญญา” ซึ่งถ่ายทอดผลงานไปสู่กลุ่มบุคคลต่าง ๆ จะได้รับเงินเดือนประจำ เดือนละ ๖๕๐,๐๐๐ วอน รวมทั้ง สวัสดิการ

และการยกระดับสถานภาพทางสังคม สำหรับ “กลุ่มผู้ทรงปัญญา” หรือ “องค์กร” จะได้มีงบประมาณดำเนินการ เดือนละ ๓๖๐,๐๐๐ บาท

๔. การเก็บข้อมูล (Data Presentation)

ในกรณีที่เป็นการแสดงต่องบการเงินเป็นลายลักษณ์อักษร มีการถ่ายภาพ และจัดทำเป็นภาพยนตร์

ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเก็บบันทึกข้อมูลและการประกาศ ผลงานของผู้ทรงภูมิปัญญาก็คือ เมื่อสมบัติวัฒนธรรมเหล่านี้ได้ถูก บันทึกลงแล้ว หากต้องการแก้ไขปรับปรุงจะทำได้ยากมาก เพราะ สังคมจะไม่ยอมรับ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้งานขาดการพัฒนาให้ เหมาะสมสอดคล้องกับสภาวะของสังคม

(๕) การถ่ายทอดสมบัติทางวัฒนธรรม

รัฐให้โอกาสแก่ผู้ทรงภูมิปัญญา ในการถ่ายทอดความรู้แก่ อนุชนรุ่นหลัง โดยจัดให้มี

๕.๑ การฝึกอบรม (Training)

จะมีการคัดเลือกเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมอย่างน้อย ๖ เดือน ถึง ๕ ปี โดยรัฐสนับสนุนค่าใช้จ่ายแก่เยาวชนเหล่านี้ เดือนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท

๕.๒ กิจกรรมการฝึกอบรม (Training Program)

ในการฝึกอบรมนั้น จำเป็นต้องมีผู้ช่วย (Training Assistant) ในการถ่ายทอด ดังนั้น รัฐจึงให้แบ่งเบาภาระโดยให้ความช่วยเหลือแก่ครูผู้ช่วยด้วยเช่นกัน เป็นเงินเดือน เดือนละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท

นับจนถึง วันที่ ๑ กันยายน ๑๙๙๖ ประเทศเกาหลี มีครูผู้ฝึก จำนวน ๒๙๔ คน ผู้ได้รับการฝึก ๓๘๒ คน ถึง ๖๗๖ คน

จนบัดนี้ผู้มีผู้สำเร็จการศึกษาอบรมแล้ว ๑,๔๑๐ คน

๕.๓ สถานที่การจัดฝึกอบรม(Training Space)

รัฐพยายามสร้างศูนย์วัฒนธรรม จำนวน ๑-๒ ศูนย์
ทุกปี หากแต่ต้องประสบปัญหา ได้แก่

๑. ครูผู้ช่วยฝึกสอนได้รับเงินน้อย จำเป็นต้อง
ประกอบอาชีพอื่นทำให้เวลาสำหรับการช่วยสอนน้อย และพัฒนางาน
ได้น้อยลง

๒. ผู้ได้รับการฝึกไม่สนใจฝึกฝนงานในระดับยากและ
ระดับการเรียนของตนในที่สุด

๓. ขาดการประเมินผลโครงการและการพัฒนางาน
ของศิลปิน ข้อเสนอแนะคือ หาแนวทางในการพัฒนาคุณภาพงาน
ศิลปะทุก ๆ ๕ ปี

(๖) การแสดงผลงานสู่สาธารณชน(Public Events)

เนื่องจากผู้ทรงภูมิปัญญาคือบุคคลของสาธารณชนและ
สังคม ดังนั้น จึงควรให้โอกาส “ผู้ทรงภูมิปัญญา” จัดแสดงผลงาน
ของตน ปีละ ๑ ครั้ง เพื่อให้สาธารณชนได้เห็นการพัฒนางานของ
บุคคลเหล่านี้ การแสดงผลงานต่อสาธารณชน ได้แก่งานด้านศิลปะและ
ศิลปหัตถกรรม ผู้ทรงภูมิปัญญา กลุ่มบุคคล องค์กร รวมทั้งผู้เข้ารับ
การถ่ายทอดสามารถส่งผลงานเข้าร่วมแสดงได้ทั้งสิ้น

ระหว่างแสดงผลงานของกลุ่มบุคคล ดังกล่าวข้างต้น ถือ
ว่าเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสมมติทางวัฒนธรรมและคณะกรรมการ
การสืบค้นฯ และผู้เชี่ยวชาญในสาขาอื่น ๆ ที่จะต้องประเมิน ผลงานว่า
ทั้งฝีมือและทักษะนั้นยังคงเป็นเลิศและผลงานได้รับการพัฒนาอย่าง
สม่ำเสมอ

(๗) การเผยแพร่ผลงานของ ICP (Spread and Promotion of ICP)

รัฐบาลสนับสนุนให้ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ได้แสดงผลงานในรูปแบบของการแสดงคอนเสิร์ต นิทรรศการ และการแลกเปลี่ยนกับต่างประเทศในรูปแบบต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ และเพื่อให้การดำเนินการมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รัฐจึงตั้ง “มูลนิธิการพิทักษ์รักษามรดกทางวัฒนธรรมเกาหลี” (Korean Cultural Property Preservation Foundation) อันเป็นองค์กรไม่หวังผลกำไรขึ้น เพื่อจัดทำโครงการและกิจกรรม เผยแพร่ผลงานของผู้ทรงภูมิปัญญาเป็นการเฉพาะ

นอกจากนี้รัฐยังจัดตั้งภัตตาคาร (Korea House) จัดสร้างเวทีกลางแจ้ง (Seoul Nari Madang) ให้เป็นเวทีสำหรับให้กลุ่มบุคคลเหล่านี้แสดงผลงานของตนเพิ่มเติมอีกด้วย

ภาค ๒ : กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสมบัติทางวัฒนธรรม
ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสมบัติวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ
(The Cultural Properties Protection Act) (ประกาศเมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๘๒)

ส่วนที่ ๑ : บทบัญญัติทั่วไป (General Provisions)

มาตราที่ ๑ : เพื่อให้การสนับสนุนและผดุงรักษาให้สมบัติทางวัฒนธรรมคงอยู่สืบไป

มาตราที่ ๒ : “สมบัติทางวัฒนธรรม” หมายถึง “สมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ” อันได้แก่ การละคร ดนตรี ฟ้าอรั

ศิลปหัตถกรรม และศิลปะอันแสดงออกถึงความเป็นเลิศและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และศิลปะ

“การคัดเลือกสมบัติทางวัฒนธรรม” หมายถึง

ก. สมบัติวัฒนธรรมเป็นของรัฐ มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา เป็นผู้แต่งตั้ง ออกประกาศ

ข. สมบัติวัฒนธรรมที่เป็นของท้องถิ่น มีนายกเทศมนตรีของเมือง อาทิ เมืองไซล เป็นผู้ออกประกาศ

มาตราที่ ๓ : “คณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรม” หมายถึง บุคคลที่แต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงวัฒนธรรม และการกีฬา มีหน้าที่ทำการวิจัย สงวนรักษา ดูแล จัดการให้สมบัติเหล่านี้ได้รับการอนุรักษ์และใช้สอยอย่างถูกต้อง หน้าที่ความรับผิดชอบของคณะกรรมการ คือ

- ประกาศและยกเลิกสถานภาพสมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐ
- ให้การยกย่องและยกเลิกสถานภาพของผู้ทรงภูมิปัญญา กลุ่มบุคคล และองค์กรที่เป็นผู้ทรงภูมิปัญญา
- ดูแลจัดการ รวมทั้งอนุรักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐ
- ให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีฯ ในการคัดเลือกสมบัติทางวัฒนธรรม
- แต่งตั้งคณะกรรมการที่จำเป็นในการวิจัยและคัดเลือกสมบัติทางวัฒนธรรม

บทที่ ๒ : การขึ้นทะเบียนสมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐ (State-Designated Cultural Properties)

ส่วนที่ ๑ : การขึ้นทะเบียน (Designation)

มาตราที่ ๕ : การขึ้นทะเบียน/ประกาศสมบัติวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่มีความสำคัญยิ่ง (Designation of Important Intangible Cultural Properties)

(๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาจะต้องแต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ และ/หรือ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” หลังจากสมบัติขึ้นนั้นได้รับการเสนอชื่อและยอมรับจากคณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรม

(๒) เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาได้ประกาศในข้อ (๑) แล้ว จะต้องทำการยกย่องสมบัติทางวัฒนธรรมทั้งที่เป็นบุคคลและองค์กร

(๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาสามารถยกย่องผู้ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนให้เป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญาที่สำคัญยิ่งของชาติ” ได้

มาตราที่ ๙ : การประกาศและการแจ้ง (Announcement and Notification of Designation)

๑. จะต้องบรรจุชื่อของผู้ทรงภูมิปัญญาไว้ในพระราชกฤษฎีกา และหากมีองค์กรใดที่สมควรได้รับการยกย่องต่อเร่งดำเนินการโดยเร็ว

๒. ในกรณีที่ไม่มีผู้ถือครองทรัพย์สิน/สมบัติทางวัฒนธรรม

ขึ้นนั้น ๆ รัฐจะต้องเร่งดำเนินการจดทะเบียนโดยเร็ว

มาตราที่ ๑๐ : (๒),(๓) เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา ยกย่อง “ผู้ทรงภูมิปัญญา” แล้ว จะต้องมอบประกาศนียบัตรไว้เป็นประกาศสำคัญด้วย

มาตราที่ ๑๑ : การประกาศและการยกย่อง จะใช้บังคับตั้งแต่วันที่ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ได้รับการแต่งตั้ง

มาตราที่ ๑๒ : (๒) ในกรณีที่ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” เกิดความบกพร่องทั้งทางร่างกายและจิตใจหรือมีเหตุอันแสดงให้เห็นว่าไม่สามารถทำงานได้ ให้รัฐมนตรี มีสิทธิยกเลิกการเป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ได้

(๓) ในกรณีที่ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” เสียชีวิต ตำแหน่ง และสวัสดิการด้านต่าง ๆ จะถูกยกเลิกเช่นกัน

(๔) เมื่อ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ได้รับแจ้งการยกเลิก ตำแหน่งตามที่ระบุไว้ จะต้องส่งคืนประกาศไปยังกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา ภายใน ๓๐ วัน นับจากวันที่ได้รับหนังสือแจ้งนั้น

ส่วนที่ ๒ : การจัดการและการพิทักษ์รักษา

มาตราที่ ๑๔ : เทคนิควิธีการจัดการ (Instruction Regarding Management Methods)

กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา จะให้ข้อมูลที่จำเป็นในส่วนของการจัดการและพิทักษ์รักษาสมบัติทางวัฒนธรรม

มาตราที่ ๑๕ : การเก็บบันทึกข้อมูล (Record Keeping)

(๑) กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา จะต้องเก็บบันทึกข้อมูลสมบัติทางวัฒนธรรม

(๒) กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา จะต้องมอบหมายให้มีหน่วยงานดูแลเรื่องการวิจัยและการลงบันทึกต่าง ๆ เกี่ยวกับสมบัติทางวัฒนธรรมประเภทต่าง ๆ ด้วย

มาตราที่ ๒๔ : การพิทักษ์รักษาและการให้การสนับสนุนสมบัติทางวัฒนธรรม (Protection and Support of Important Intangible Cultural Properties)

(๑) รัฐจักต้องป้องกันและให้การสนับสนุนสมบัติทางวัฒนธรรมเพื่อการถ่ายทอด และการพัฒนาสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ

(๒) รัฐจักต้องให้ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ได้ถ่ายทอดทักษะและความรู้

(๓) รัฐต้องให้การสนับสนุนงบประมาณค่าใช้จ่ายสำหรับการถ่ายทอด

(๔) กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา จะต้องให้ทุนแก่นักเรียนที่เข้ารับการศึกษา

(๕) รัฐต้องระบุดูแลเกี่ยวกับการถ่ายทอดและการให้ทุนแก่ผู้เข้ารับการศึกษาจากผู้ทรงภูมิปัญญาไว้ในกฎหมาย

มาตราที่ ๒๕ : ระเบียบการบริหาร (Administration Order)

(๑) กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา ออกระเบียบที่จำเป็นสำหรับการจัดการและการป้องกันสมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐ (State-designated Cultural Properties) เมื่อกฎหมายที่มีอยู่แล้ว

ในเรื่องการจัดการไม่เหมาะสมแก่การดำเนินงานและมีเหตุผลความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง

มาตราที่ ๒๗ : การรายงาน (Matter to be reported)

ผู้ทรงภูมิปัญญาและ/หรือญาติของผู้ทรงภูมิปัญญาจะต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(๓) เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่

(๑๐) เมื่อเสียชีวิต

มาตราที่ ๒๘ : การให้งบประมาณสนับสนุน (Subsidies)

(๑) รัฐจะให้การสนับสนุนงบประมาณ ดังนี้

๒. ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในมาตรา ๒๕

๓. ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในเรื่องการจัดการ เป็นในเรื่องการจัดการ การพิทักษ์รักษา การซ่อมแซมและการลงบันทึกข้อมูลสมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐและ

๔. ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการบำรุงรักษาสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ

(๒) ในกรณีที่รัฐให้การสนับสนุนในข้อ (๑) กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาจะต้องดูแลให้คำปรึกษาด้วย

(๓) งบประมาณที่รัฐให้การสนับสนุนดังกล่าวแล้ว ในข้อย่อย ๒ และ ๔ และในย่อหน้าที่ (๑) ค่าใช้จ่ายเหล่านี้จะต้องถูกส่งไปยังเมืองโซล (Special City of Seoul) โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัด และนายกเทศมนตรีเป็นผู้ดูแลการใช้จ่าย

มาตราที่ ๒๙ : การส่งคืนงบประมาณสนับสนุน (Return of Subsidies)

(๑) ผู้ที่ได้รับเงินสนับสนุน ดังที่กล่าวไว้ในมาตรา ๒๘ กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาอาจระงับการใช้ และให้ส่งเงินกลับคืนได้ในกรณีที่

๑. งบประมาณที่ใช้ไม่เป็นตามรายการที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๘ (๑)

๓. เมื่อพิจารณาแล้ว เห็นว่าไม่สามารถดำเนินโครงการให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้

๔. งบประมาณที่ได้รับมาจากการขอผล

(๒) การส่งคืนงบประมาณดังกล่าวแล้ว ในข้อ (๑) จะต้องตราไว้เป็นกฎหมาย

มาตราที่ ๓๐ : การชดเชย (Compensation for Loss)

รัฐจะต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่บุคคลในกรณีทีบุคคลที่ได้รับทุกข์เข็ญจากการสูญเสียดังกล่าวแล้ว ในข้อย่อย ๑, ๓ และ ๔ ของมาตรา ๒๕ (๑) มาตรา ๑๘ (๓)

มาตราที่ ๓๑ : งบประมาณในส่วนท้องถิ่น (Expenses to be Borne by a Local Government)

รัฐบาลส่วนท้องถิ่นจะพิทักษ์ รักษาดูแลและซ่อมแซมสมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐ ภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น

ส่วนที่ ๓ : การจัดนิทรรศการ (Exhibition)

มาตราที่ ๓๓ : การจัดนิทรรศการ (Exhibition) รัฐเป็นผู้จัดนิทรรศการผลงานของสมบัติทางวัฒนธรรมแก่สาธารณชน ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้

มาตราที่ ๓๖ : นิทรรศการสมบัติทางวัฒนธรรม (Exhibition of Important Intangible Cultural Properties) ผู้ทรงสิทธิสมบัติทางวัฒนธรรม และ/หรือผู้ทรงภูมิปัญญาจะต้องแสดงผลงานของตน ๑ ครั้งต่อปี หรือมากกว่าตามความเหมาะสม

มาตราที่ ๓๗ : ค่าใช้จ่ายในการจัดนิทรรศการ (Expenses for Exhibition) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓๖ รัฐเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ หากมีรายได้เกิดขึ้น จะหักออกจากค่าใช้จ่ายของรัฐ

มาตราที่ ๓๘ : การเก็บค่าเข้าชม (Collection of Admission Fees)

(๑) ผู้ทรงภูมิปัญญาจะเก็บค่าเข้าชมได้ในกรณีที่จัดแสดงผลงานของตนต่อสาธารณชน

(๒) กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา จะมอบหมายให้รัฐบาลท้องถิ่นดูแลเรื่องการเก็บค่าเข้าชมแทนผู้ทรงภูมิปัญญาได้ หากพิจารณาแล้วว่าเป็นการเหมาะสมกว่า

(๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา จะต้องพิจารณาความจำเป็นเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณสนับสนุน

สนับสนุนในเรื่องการเก็บรักษาการใช้เงินจากการจำหน่ายบัตรตามที
ระบุไว้ในข้อ (๑) และ (๒)

(๔) ในกรณีที่กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา จะดำเนินการ
การในข้อ (๒) จะต้องสอบถามขอความเห็นไปยังรัฐบาลส่วนท้องถิ่น
ที่ได้รับมอบหมายนั้นๆ ด้วย

ส่วนที่ ๔ : การสำรวจ (Investigation)

มาตราที่ ๔๐ : การรายงานผลการดำเนินการ (Report on the
State of Management)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา มอบหมาย
ให้ผู้ทรงภูมิปัญญาหรือผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรม รายงานเรื่อง
การจัดการ การซ่อมแซม การบำรุงรักษา และอื่น ๆ ที่จำเป็นไปยัง
กระทรวงฯ

มาตราที่ ๔๑ : การสำรวจโดยผ่านผู้แทน (Investigation un-
der Authority)

(๑) ในกรณีที่จำเป็น กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา
จะมอบหมายเจ้าหน้าที่เป็นตัวแทนจากกระทรวงไปสำรวจสมบัติทาง
วัฒนธรรม การจัดการ การซ่อมแซม รวมทั้งการบำรุงรักษาสมบัติ
เหล่านี้ด้วย

(๒) เมื่อมีการสำรวจเกิดขึ้น จะต้องแจ้งผู้ถือครองสมบัติ
ทางวัฒนธรรมและผู้ทรงภูมิปัญญา ก่อน ในกรณีที่เร่งด่วนอาจแจ้ง
ภายหลังได้

(๓) ผู้ได้รับมอบหมายในข้อ (๑) จะต้องติดต่อประสานงานในการขุดค้น รื้อถอนและดูแลไม่ให้เกิดความเสียหาย ผู้ถือครองสมบัติวัฒนธรรมจะต้องให้คำยินยอมให้มีการสำรวจก่อนพระอาทิตย์ขึ้น และ/หรือหลังพระอาทิตย์ตก

(๔) ผู้ได้รับมอบหมายในข้อ (๑) เมื่อสำรวจในข้อ (๒) จะต้องแสดงตัวแก่ผู้เกี่ยวข้อง

(๕) ในกรณีที่เกิดความเสียหายในการสำรวจตามข้อ (๓) รัฐจะต้องรับผิดชอบ

มาตราที่ ๔๒ : การสำรวจและการดำเนินการอื่น ๆ เพื่อการประกาศ (Investigation, etc. for Designation)

(๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา จะมอบหมายให้ผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรม และ/หรือผู้ทรงภูมิปัญญา รายงานไปยังกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา รวมทั้งให้ผู้สำรวจซึ่งทำหน้าที่แทนรัฐ ตรวจสอบเพื่อประกาศให้เป็นไปตามมาตรา ๔ ถึง ๘

(๒) ข้อกำหนดในมาตรา ๔๑ (๒) ถึง (๕) จะถูกนำมาใช้ได้เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาสั่งการให้มีผู้สำรวจทำหน้าที่แทนตน

บทที่ ๕ : สมบัติทางวัฒนธรรมระดับเมืองหรือจังหวัด
(City-or Province-Designated Cultural Properties)

มาตรา ๕๕ : การประกาศสมบัติทางวัฒนธรรมระดับเมืองหรือจังหวัด (Designated of City-or Province-designated Cultural Properties)

(๑) นายกเทศมนตรีของเมืองไซล นายกเทศมนตรีของเมือง จะเป็นผู้ประกาศสมบัติทางวัฒนธรรมภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนดและสงวนรักษาไว้

(๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาจะให้คำแนะนำแก่นายกเทศมนตรี ในข้อ (๑) ในกรณีที่ต้องผ่านคณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรม

(๔) เมื่อประกาศสมบัติทางวัฒนธรรม ในข้อ (๑) แล้ว ชื่อเมืองและจังหวัดจะต้องรับการประกาศชื่อเช่นกัน

(๕) คณะกรรมการส่วนท้องถิ่นจะต้องเข้ามาช่วยกำหนดระเบียบวิธีการเกี่ยวกับวิธีการประกาศ การจัดการ การสงวนรักษาและการจัดแสดงนิทรรศการด้วย

มาตราที่ ๕๖ : ค่าใช้จ่าย (Expenses)

(๑) ในกรณีที่สมบัติทางวัฒนธรรมได้รับการประกาศตามมาตรา ๕๕ (๑) รัฐจะต้องจัดหางบประมาณสนับสนุน

(๒) รัฐบาลหรือรัฐบาลท้องถิ่นจะต้องให้การสนับสนุนงบประมาณซึ่งเป็นทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อการสงวนรักษาสมบัติทางวัฒนธรรมไว้

มาตราที่ ๕๗ : การรายงานและอื่น ๆ (Report, etc.)

(๑) นายกเทศมนตรีเมืองไซลและนายกเทศมนตรีของเมืองและจังหวัดที่มีทรัพย์สิน ได้รับการประกาศให้เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม จะต้องรายงานไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาตามที่กฎหมายระบุไว้ (ตามประกาศเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๘๙ และวันที่ ๖ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๙๓) คือ

๑. ต้องรายงานเมื่อจังหวัดหรือเมืองประกาศและยกเลิกสมบัติทางวัฒนธรรม

๒. เมื่อกฎหมายภายใต้ข้อย่อย ๑ ของย่อหน้า (๑) ได้รับการพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เหมาะสม รัฐมนตรีฯ สามารถที่จะแก้ไขกฎหมายได้ตามความเหมาะสม

มาตราที่ ๕๘ : การเสนอโดยอนุโลม (Application Mutatis Mutandis)

(๒) บทบัญญัติตามมาตรา ๑๔, ๒๕, ๒๗ และ ๓๓ ถึง ๔๒ ให้สามารถอนุโลมใช้ได้กับการเสนอแต่งตั้ง/ยกย่องสมบัติทางวัฒนธรรมในระดับเมือง จังหวัด โดยลำดับหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงานและกฎหมายจะเปลี่ยนเป็น “มอบหมายให้นายกเทศมนตรีประจำเมืองไซล ข้าหลวงหรือผู้ว่าการของเมืองนั้น ๆ ปฏิบัติงานแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา” และดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายของรัฐบาลท้องถิ่น

บทที่ ๖ บทบัญญัติเพิ่มเติม (Supplementary Provisions)

มาตราที่ ๖๐ : การยื่นคำร้องคัดค้าน (Objection Filing)

(๑) บุคคลอาจยื่นคำคัดค้านต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา เมื่อมีข้อคัดค้านต่อมาตรการข้อใดต่อไปนี ซึ่งกำหนดโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ นายกเทศมนตรีกรุงโซล ข้าหลวงควบคุมเมืองหรือผู้ว่าราชการจังหวัดที่ได้รับการมอบหมายให้มีอำนาจต่อกระทรวงฯ

(๒) คำสั่งห้าม จำกัดต่าง ๆ ในบทบัญญัติตามข้อหาย่อย ในมาตราที่ ๒๕ (๑)

(๓) ผู้รับมาตรการจะยื่นข้อคัดค้านภายใต้ย่อหน้า (๑) ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่มาตรการนั้นได้รับการยอมรับ ถ้าผู้อื่นเป็นผู้ยื่นจะยื่นได้ภายใน ๖๐ วัน จากวันกำหนดมาตรการนั้น

(๔) เมื่อมีการยื่นการคัดค้านภายใต้ย่อหน้า (๑) และ (๒) แล้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ จะเป็นผู้ตัดสินใจและแจ้งการตัดสินใจนั้นให้ทราบภายใน ๓๐ วัน จากวันที่ยื่นคำร้อง

มาตราที่ ๖๖ : รางวัล (Awards)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ อาจพิจารณาให้รางวัลต่อผู้มีคุณสมบัติต่อไปนี้

(๓) ผู้ที่มีได้เป็นผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญ แต่ได้ประกอบกิจกรรมที่ดีเด่นในการพิทักษ์รักษาปกป้องสมบัติทางวัฒนธรรม

(๔) บุคคลผู้รับผิดชอบหรือมีหน้าที่ดูแล ปกป้อง บริหารและแสดงสมบัติทางวัฒนธรรม ซึ่งได้รับการแต่งตั้งแล้วหรือ กำลังจะแต่งตั้ง และเป็นผู้ซึ่งทำตนเป็นตัวอย่างหรือแบบฉบับที่ดีเด่น แก่ผู้อื่นในด้านการบริหารและการแสดงซึ่งสมบัติทางวัฒนธรรมนั้น ๆ

มาตราที่ ๖๘ : การมอบหมายอำนาจ (Delegation of Authority)

อำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาบางส่วน จะถูกกระจายไปยังผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม นายกเทศมนตรีเมืองไซล และ/หรือผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นผู้ดำเนินการแทน

มาตราที่ ๗๑ : การพิทักษ์ปกป้องสมบัติทางวัฒนธรรม เป็นการเร่งด่วน (Protection of Cultural Properties under Emergency)

(๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ อาจใช้มาตรการเร่งด่วน มาใช้กับสมบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นของรัฐ หรือที่รัฐแต่งตั้งขึ้น โดยไม่ใช่สมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐ ซึ่งรวมไปถึง การโยกย้ายสมบัติทางวัฒนธรรมไปเก็บไว้ในที่ปลอดภัย การฝังไว้ใต้ดิน หรืออาจสั่งให้ ผู้ถือครองสมบัตินั้นให้ใช้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งที่กล่าวมาแล้ว ถ้าพิจารณาเห็นว่าจำเป็น เช่นในระหว่างสงคราม หรือในภาวะฉุกเฉิน

(๒) เจ้าของสมบัติทางวัฒนธรรมไม่ควรขัดขวางปฏิเสธ หรือหลีกเลี่ยงมาตรการหรือคำสั่งในย่อหน้า (๑)

(๓) เจ้าของสมบัติควรปฏิบัติตามคำสั่งในย่อหน้า (๑)

โดยไม่รีรอ และรายงานผลต่อเจ้าหน้าที่ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมาย

(๕) ประมวลในมาตรา ๓๐

มาตราที่ ๗๒ : คำร้องขอความช่วยเหลือ (Request for Assistance)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ หรือเจ้าหน้าที่ที่รับคำสั่งจากรัฐมนตรีฯ อาจขอความช่วยเหลือจากหัวหน้าเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในกรณีจำเป็น เพื่อให้มาตรการดำเนินไปตามมาตราที่ ๗๑ (๑) ลุล่วงไปด้วยดี

มาตราที่ ๗๓ : การสนับสนุนจากองค์กรเพื่อการพิทักษ์รักษาสมบัติทางวัฒนธรรม (Support and Nurturing of Organizations Dedicated to the Protection of Cultural Properties)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ อาจให้การสนับสนุนคุ้มครองเพื่อการปกป้อง อนุรักษ์ เผยแพร่และส่งเสริมสมบัติทางวัฒนธรรมในกรณีจำเป็น

มาตราที่ ๗๔ : การพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมต่างชาติ (Protection of Foreign Cultural Properties)

(๑) เพื่อเป็นการพิทักษ์รักษาสมบัติทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติ และเสริมสร้างสัมพันธภาพอันดีงามในระหว่างประเทศต่าง ๆ สมบัติทางวัฒนธรรมซึ่งประเทศเกาหลีได้ลงนามใน “สัญญา” (treaty) ไว้ จะได้รับการแต่งตั้งและคุ้มครองโดยสถาบันของต่างประเทศที่เรียกว่า “สมบัติทางวัฒนธรรมต่างชาติ” ด้วย

บทที่ ๗ บทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิด (Penal Provisions)

มาตราที่ ๙๐ : ความผิดในการฝ่าฝืนคำสั่ง (Crime of Violating Administration Orders)

(๑) ผู้ที่จัดประเภทอยู่ในข้อต่อไปนี้อะไรข้อหนึ่ง จะเป็นผู้ที่มีความผิดและได้รับตัดสินให้รับโทษในระยะเวลาไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับไม่เกิน ๓ ล้านบาท

ผู้ที่มีความผิดตามข้อ ๓ ย่อย จะถูกยึดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้อง

ผู้ใดไม่มีเหตุอันควร ได้ละเมิดคำสั่งที่ระบุไว้ใน มาตรา ๒๕ (๑) หรือมาตราที่ ๗๑ (๑)

มาตราที่ ๙๑ : ความผิดในการขัดขวางการดำเนินงาน (Crime of Obstructing Management etc.)

บุคคลใดละเมิดข้อต่อไปนี้อะไรข้อหนึ่ง จะได้รับโทษไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๒ ล้านบาท

๓. ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด หรือนำเสนอวัสดุปลอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร

๔. ผู้ที่มีความรับผิดชอบคือ การบริหารหรือการพิทักษ์รักษาสมบัติทางวัฒนธรรมทั้งที่ได้รับการแต่งตั้งและอาจได้รับการแต่งตั้งแต่ละเลยหน้าที่ ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสมบัติทางวัฒนธรรมนั้น

๕. ผู้ที่ใช้จ่ายเงินสนับสนุนภายใต้กฎหมายนี้เพื่อประโยชน์อื่น

๖. ผู้ที่แจ้งความเท็จหรือรายงานเท็จ

มาตราที่ ๙๒ : ความผิดในการละเมิดคำสั่งเรื่องการแสดงนิทรรศการ (Crime of Violating Orders of Exhibition, etc.)

ผู้ใดละเมิดตามข้อต่อไปนี้จะถูกปรับไม่เกิน ๑ ล้านบาท

๑. ผู้ใดไม่มีเหตุผลอันควร ละเมิด คำสั่ง เปิด ชะลอ หรือ จำกัดการแสดงนิทรรศการสมบัติทางวัฒนธรรม

มาตราที่ ๙๓ : การปรับอันเนื่องมาจากการช้อด (Fine for Default)

ผู้มีความผิดตามข้อกำหนดต่อไปนี้ จะถูกปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท

๑. ผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญ (รวมทั้งเมืองหรือจังหวัดสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่แต่งตั้ง) ได้ละทิ้งหน้าที่ที่จะแสดงนิทรรศการสมบัติทางวัฒนธรรมนั้นต่อสาธารณะตามที่ระบุไว้ในกฎหมาย

๒. ผู้ที่ไม่ได้แจ้งหรือรายงานตามที่กฎหมาย กำหนด

มาตราที่ ๙๔ : บทบัญญัติผู้กระทำผิดรวม (Joint Penal Provision)

เมื่อผู้แทนหรือลูกจ้างผู้ที่กระทำความผิดโดยละเมิด มาตราที่ ๙๒ ถึง ๙๓ ในเรื่องการประกอบกิจการหรือการดูแลสมบัติทางวัฒนธรรม ทั้งผู้ประกอบการและผู้กระทำความผิดฐานละเมิด จะต้องถูกลงโทษโดยการปรับตามที่กฎหมายกำหนด

บทที่ ๔ กฎหมายว่าด้วย การพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรม

บทที่ ๑ การแต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐ
(State - Designated Cultural Properties)

ส่วนที่ ๑ การแต่งตั้ง (Designation)

มาตราที่ ๑ : มาตรการการแต่งตั้ง (Criteria for Designation)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา เป็นผู้แต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ ตามมาตราที่ ๔ ถึง ๘ ภายใต้กฎหมายการพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรม การแต่งตั้งเป็นไปตามมาตรการและขบวนการที่ระบุและกำหนดตามกฎหมายเกณฑ์ของกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา

มาตราที่ ๒ : การประกาศ การแต่งตั้ง การยกเลิก (Public Notice of Designation, Cancellation, etc.)

การประกาศ การแต่งตั้ง จะอยู่ภายใต้มาตรา ๙ และการยกเลิก ภายใต้มาตรา ๑๒ (๕) จะมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. ประเภท เลขหมายประจำการแต่งตั้ง ชื่อ จำนวน สถานที่ หรือแหล่งที่เก็บของสมบัติวัฒนธรรมที่ได้รับการแต่งตั้ง จากรัฐ

๒. ชื่อ เพศ ที่อยู่ วันเกิดหรือวันตายของผู้ทรงภูมิปัญญา (หรือในกรณีที่เป็นองค์กร ต้องมีชื่อ ที่อยู่ วันที่ก่อตั้งองค์กร และชื่อ เพศ ที่อยู่และวันเกิดของผู้แทนองค์กร)

มาตราที่ ๓ : การนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการแต่งตั้ง (Presentation of Information Relating to Designation)

เมื่อมีทรัพย์สินที่สมควรได้รับการแต่งตั้ง ภายใต้ มาตราที่ ๔-๘ นั้น ข้าหลวงหรือผู้ว่าราชการประจำกรุงไซล จะเสนอรายงานต่อกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาทันที พร้อมด้วย รูปภาพ ภาพวาด บันทึกต่าง ๆ ตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่วางไว้โดยกระทรวงฯ

ส่วนที่ ๒ การจัดการและการพิทักษ์ (Management and Protection)

มาตราที่ ๑๘ : การสอนเพื่อการถ่ายทอด (Instruction for Transmission)

(๑) กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา อาจชี้แนะแนว

ทางการสอนเพื่อการถ่ายทอดตามข้อกำหนดไว้ ภายใต้ มาตราที่ ๒๔

(๒) กระทรวงฯ อาจขอให้ผู้ถือครองและองค์กรที่ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญเป็นผู้ตรวจเลือกผู้ที่ได้รับหรือจะได้รับการถ่ายทอดความรู้ ความสามารถด้านนั้น ๆ และมีการมอบประกาศนียบัตร เมื่อจบการฝึกอบรม ทักษะ และเทคนิคถึงระดับหนึ่งแล้ว

(๓) เมื่อผู้ครองและองค์กรที่ถือครองได้มอบประกาศนียบัตร ตามข้อ (๒) แล้วจะต้องรายงานเรื่องนี้ต่อกระทรวงวัฒนธรรม และการกีฬา ภายใน ๑๕ วัน หลังจากวันมอบ

มาตรา ๑๙ : ผู้ช่วยสอน (Teaching Assistant for Transmission Instruction)

(๑) กระทรวงฯ อาจเลือกผู้ช่วยสอนจากผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตร ตามข้อ (๒) มาตรา ๑๘ เพื่อเป็นการสนับสนุนและช่วยผู้ถือครองในการถ่ายทอดวิชาความรู้สืบต่อไป

(๒) ค่าใช้จ่ายสำหรับผู้ช่วยสอนนี้คงอยู่ภายในงบประมาณ ตามข้อ (๑)

มาตรา ๒๐ : นักเรียนทุนการศึกษา (Scholarship Students)

(๑) กระทรวงฯ ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรม อาจตัดสินใจสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ ที่สำคัญควรแก่การให้ทุนเพื่อการศึกษาแก่นักเรียน เพื่อเข้ารับการอบรมฝึกหัดทักษะและเทคนิคในด้านนั้นเพื่อสืบทอดต่อไป ตามย่อหน้า(๔) มาตรา ๒๔

(๒) กระทรวงฯ อาจคัดเลือกนักศึกษาที่มีผลการฝึกหัดอบรมและได้รับการแนะนำจากผู้ถือครองและองค์กรให้เป็นนักเรียนทุนในด้านนั้น ๆ ตามย่อหน้า (๑)

(๓) เมื่อนักเรียนทุนได้รับการคัดเลือก ตามย่อหน้า (๑) แต่ตกอยู่ภายใต้ความตามข้อย่อยต่อไปนี้ ผู้ถือครองและองค์กรจะต้องรายงานเรื่องราวต่อกระทรวงฯ

๑. เมื่อผู้ได้รับการคัดเลือกไม่สามารถเข้ารับการอบรมต่อไปได้เนื่องจากปัญหาทางสุขภาพหรือด้วยเหตุผลอื่น ๆ

๒. เมื่อผู้นั้นมีผลการเรียนต่ำ

(๔) กระทรวงฯ อาจระงับทุนได้ ถ้าผู้รับทุนตกอยู่ภายใต้ข้อย่อย ในย่อหน้า (๓)

(๕) สิ่งสำคัญต่อการแนะนำนักเรียนทุน ได้แก่ มาตรการการคัดเลือก ระยะเวลาสำหรับการสอน ซึ่งกำหนดโดยกฎหมายของกระทรวงฯ

มาตราที่ ๒๒ : การคำนวณเพื่อส่งคืนเงินช่วยเหลือ (Calculation Basis for the Return of Subsidies)

(๑) ในกรณีที่มีคำสั่งให้ส่งคืนเงินช่วยเหลือ ตามมาตราที่ ๒๙ จะต้องมีการคำนวณตามหลักการต่อไปนี้

๑. เงินช่วยเหลือทั้งหมดตามข้อย่อย ๑ มาตรา ๒๙

(๑)

๒. เงินช่วยเหลือทั้งหมดหรือบางส่วนที่ให้แล้ว ตามกรณีทีระบุตามขอ ๓ ย่อย มาตราที่ ๒๙ (๑)

๓. เงินช่วยเหลือทั้งหมดที่ให้แล้วตามกรณีนี้ที่
ระบุตามข้อ ๔ ย่อย มาตรา ๒๙ (๑)

มาตราที่ ๒๓ : ค่าชดเชยความเสียหาย (Compensation for Loss)

(๑) ผู้ร้องขอค่าชดเชย ตามมาตราที่ ๓๐ จะต้องยื่นคำร้องแสดงประเภท เลขหมายกำกับการแต่งตั้ง ชื่อ จำนวน และสถานที่หรือแหล่งเก็บทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐ พร้อมระบุเหตุผลการร้องต่อกระทรวงฯ พร้อมแนบเอกสารประกอบคำร้อง

(๒) กระทรวงฯ จะชดเชยความเสียหาย เมื่อได้รับคำร้องถูกต้องตามย่อหน้า (๑) และได้รับการตรวจสอบความเสียหายด้วยสาเหตุอันควร มิได้เกิดจากความรับผิดชอบของผู้ถือครองนั่นเอง

มาตราที่ ๒๖ : นิทรรศการแสดงสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญ (Exhibition of Important Intangible Cultural Properties)

ผู้ที่ต้องการแสดงนิทรรศการสมบัติทางวัฒนธรรมเหล่านี้ต่อสาธารณชนตามมาตราที่ ๓๖ จะต้องเสนอรายงานต่อกระทรวงฯ โดยแสดงรายละเอียดของนิทรรศการ ระยะเวลา การแสดง จำนวนผู้เข้าชม ภายใน ๑๕ วัน จากวันที่นิทรรศการเสร็จสมบูรณ์

มาตราที่ ๒๘ : ค่าเข้าชม (Admission Fees)

(๑) กระทรวงฯ อาจมอบหมายให้รัฐบาลส่วนท้องถิ่น

เป็นผู้จัดเก็บค่าเข้าชมภายใต้มาตรา ๓๙ (๒) ในกรณีต่อไปนี้

๑. ในกรณีที่ไม่มีกรเก็บค่าเข้าชมเป็นประจำ
๒. เมื่อการเก็บและการใช้ค่าเข้าชมไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของกระทรวงฯ
๓. เมื่อถือว่าไม่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้ถือครองที่จะมีการเก็บและจัดการค่าเข้าชม

(๒) เมื่อรัฐมนตรีประจำกระทรวงฯ มีความตั้งใจที่จะรับฟังความเห็นตามประมวลในมาตราที่ ๓๙ (๔) รัฐมนตรีจะแจ้งทางรัฐบาลส่วนท้องถิ่นและผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้

๑. ประเภท เลขหมายประจำการแต่งตั้ง ชื่อ และสถานที่ตั้งของสมบัติและชื่อผู้ถือครอง
๒. เหตุผลในการแต่งตั้งเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของรัฐ
๓. จำนวนค่าเข้าชม
๔. วิธีการจัดเก็บและการจัดการเกี่ยวกับค่าเข้าชม
๕. เรื่องจำเป็นอื่น ๆ

(๓) ผู้ที่ได้รับแจ้งความตามความในย่อหน้า (๒) อาจแสดงความคิดเห็นดังกล่าวภายใน ๑๕ วัน จากวันที่ได้รับแจ้งความ แต่ถ้าไม่ต้องการเสนอความคิดเห็นในระยะเวลาดังกล่าวนี้ จะถือว่าไม่มีเรื่องที่จะต้องพิจารณา

บทที่ ๔ สมบัติทางวัฒนธรรมที่จังหวัดหรือเมืองจัดตั้งขึ้น
(City-or Province-Designated Cultural Properties)

มาตราที่ ๓๕ : มาตรการในการจัดตั้ง (Criteria for Designation of City-or Province-Designated Cultural Properties)

เมื่อข้าหลวงหรือผู้ว่าราชการจังหวัดมีความตั้งใจที่จะจัดตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมหรือวัสดุที่เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมภายใต้มาตราที่ ๕๕ (๑) และ (๒) จะต้องเป็นไปตามมาตรการที่กำหนดโดยกฎเกณฑ์ของรัฐบาลท้องถิ่น

มาตราที่ ๓๖ : รายงาน (Report)

ข้าหลวง/ผู้ว่าราชการจังหวัดเตรียมรายงานตามที่กำหนดไว้ในมาตราที่ ๕๗ (๑) ภายใน ๑๕ วัน หลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้น

บทที่ ๕ กฎระเบียบเพิ่มเติม (Supplementary Rules)

มาตราที่ ๔๓ : การมอบหมายเจ้าหน้าที่ (Delegation of Authority)

(๑) กระทรวงฯ ภายใต้มาตราที่ ๖๘ จะมอบหมายให้ผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม ดำเนินการในเรื่องต่อไปนี้

๒. การสอนเรื่องการจัดการและการพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรม ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐ ตามมาตราที่ ๑๔

๖. การเก็บบันทึกสมบัติเหล่านี้ ตามมาตราที่ ๑๙
๗. เรื่องที่เกี่ยวกับการพิทักษ์และการพัฒนาสมบัติทางวัฒนธรรมเหล่านี้และการสอนเพื่อการถ่ายทอด ภายใต้มาตราที่ ๒๔
๘. คำสั่งด้านธุรการหรือมาตรการ ภายใต้มาตราที่ ๒๕
๙. การรับรายงาน ตามมาตราที่ ๒๗
๑๐. เงินช่วยเหลือสนับสนุนค่าใช้จ่าย ตามมาตราที่ ๒๘
๑๑. คำสั่งระงับเงินช่วยเหลือหรือการคืนเงินช่วยเหลือที่ให้ไปแล้ว ตามมาตราที่ ๒๙
๑๒. การรับรายงาน ตามมาตราที่ ๒๖ ในกรณีที่สมบัติเหล่านี้เปิดเผยให้สาธารณชนชม ภายใต้มาตราที่ ๓๖
๑๓. การมอบหมายให้รัฐบาลท้องถิ่นที่มีความสามารถในการจัดเก็บและจัดการเรื่องค่าเข้าชม ตามประมวลในมาตรา ๓๙ (๒) ให้เป็นผู้กำหนดจำนวนค่าเข้าชมสมบัติทางวัฒนธรรมที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐ ภายใต้การจัดการของรัฐตามประมวลมาตรา ๓๙ (๓) โดยฟังความคิดเห็นตามมาตราที่ ๓๙ (๔)
๑๔. การรับรายงานเรื่องการจัดการของรัฐตามประมวลในมาตราที่ ๔๐
๑๕. การสอบสวนสถานภาพปัจจุบันของสมบัติทางวัฒนธรรมที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐ ตามประมวลในมาตราที่ ๔๑
๑๖. การสอบสวนเพื่อการแต่งตั้งหรือแต่งตั้ง เฉพาะกาลเป็นไปตามประมวลในมาตราที่ ๔๒

๓๒. การแนะนำเพื่อการแต่งตั้งและการอนุรักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมที่ได้รับการแต่งตั้งจากทางจังหวัดหรือเมืองนั้นเป็นไปตามประมวลในมาตราที่ ๕๕ (๓)

๓๓. การรับรายงานเรื่องการแต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมโดยข้าหลวงหรือผู้ว่าราชการจังหวัด และคำสั่งแก้ไขอยู่ภายใต้มาตราที่ ๕๗

๓๕. มาตรการหรือคำสั่งเรื่องการพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรม เป็นการเร่งด่วน อยู่ภายใต้มาตราที่ ๗๑ (๑)

๓๖. คำร้องขอการสนับสนุนอยู่ภายใต้มาตราที่ ๗๒

(๓) เจ้าหน้าที่จากกระทรวงฯ ที่ดูแลเรื่องนี้คือ ผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม หรือข้าหลวง/ผู้ว่าราชการจังหวัด ภายใต้ย่อหน้า (๑) และ (๒)

(อ้างถึง “กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา” ในมาตรานี้)

มาตราที่ ๕๖ : หน่วยงานสำหรับรับรายงานเรื่องมาตรการการพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมเป็นการเร่งด่วน (Agencies to Receive Reports on Protective Measures for Cultural Properties in an Emergency)

(๑) หน่วยงานนั้นจะรับรายงานเรื่องมาตรการการพิทักษ์หรือคำสั่งการคุ้มครองสมบัติทางวัฒนธรรมเป็นการเร่งด่วน ภายใต้มาตราที่ ๗๑ (๓) ดังนี้

๑. ผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม

๒. ข้าหลวง/ผู้ว่าราชการจังหวัด

๓. หัวหน้าราชการประจำเมือง (shi), counties (kun) และ wards (ku) และหัวหน้าสถานีตำรวจ

(๒) หน่วยงาน (นอกจากผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม) ที่ได้รับรายงาน ภายใต้ย่อหน้า (๑) จะรายงานเรื่องนี้ต่อผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรมทันที

กฎเกณฑ์การปฏิบัติภายใต้กฎหมายว่าด้วยการพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรม (Enforcement Regulations of the Cultural Properties Protection Act) (แก้ไขตามบทบัญญัติของกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ค.ศ. ๑๙๘๓)

มาตราที่ ๑ : มาตรการในการแต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมโดยรัฐ (Criteria for Designation of State-designated Cultural Properties)

มาตรการในการแต่งตั้งเป็นไปตามประมวลในมาตราที่ ๕ (๑) ในกฎหมายการพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรม

มาตราที่ ๒ : มาตรการในการยกย่องผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญ (Criteria for Recognition of Holder, etc. Of an Important Intangible Cultural Properties)

มาตรการในการยกย่องบุคคลหรือองค์กรที่ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญภายใต้มาตราที่ ๕ (๒) และมาตราที่ ๑ ดังนี้

๑. ผู้ถือครอง คือ บุคคลที่ครอบครอง เก็บรักษา และสามารถแสดงออกซึ่งทักษะด้านการแสดงในด้านวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญในรูปแบบดั้งเดิม

๒. องค์กรที่ถือครอง คือ องค์กรที่เก็บรักษาและสามารถแสดงออกซึ่งทักษะด้านการแสดงในด้านวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญในรูปแบบเดิมโดยผู้แสดงทักษะไม่สามารถแสดงออกได้โดยบุคคลคนเดียว หรือบุคคลมากกว่าหนึ่ง คนขึ้นไป

มาตราที่ ๔ : ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการยกย่อง (Information Relating to Recognition)

(๑) เมื่อเจ้าเมือง ข้าหลวง หรือผู้ว่าราชการจังหวัด รายงานต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาต่อองให้ความคิดเห็นเรื่องการแต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมที่สมควรได้รับการแต่งตั้งจากรัฐ ภายใต้มาตราที่ ๓ ควรรวบรวมข้อมูล ต่อไปนี้ไว้ในรายงานด้วย

๑. ประเภท ชื่อ จำนวน สถานที่ หรือ สถานที่เก็บสมบัติทางวัฒนธรรม

๒. ชื่อและที่อยู่ของผู้ถือครองสมบัติทาง วัฒนธรรม (ถ้าเป็นองค์กรที่ถือครอง ให้ชื่อและวันที่ก่อตั้งองค์กร รวมทั้งชื่อและที่อยู่ของผู้แทน)

๓. บริเวณหรือขอบเขตในการให้การพิทักษ์จำนวนโครงสร้างที่จะพิทักษ์ชื่อและที่อยู่ผู้ถือครอง ผู้ครอบครอง หรือผู้เก็บรักษาสมบัตินั้น ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องกำหนดเขตในการให้การพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมอีกด้วย

๔. ผู้สร้างสมบัติทางวัฒนธรรม ประวัติและตำนาน

๕. คำอธิบายเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของสมบัติทางวัฒนธรรม

๖. วัสดุ คุณภาพ โครงสร้าง แบบ ขนาด รูปแบบ สมบัติทางวัฒนธรรม (เนื้อหาสาระและลักษณะในกรณีของสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ)

๗. ภาพถ่าย ภาพวาด การลงบันทึกและเอกสาร ที่เกี่ยวกับสมบัติทางวัฒนธรรม

๘. ขอรหัส ขอรหัสที่จำเป็นต่อการพิทักษ์ และการจัดการสมบัติทางวัฒนธรรม

๙. เรื่องจำเป็นอื่น ๆ ที่มีต่อการแต่งตั้ง

(๒) การแต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญนั้น ควรเพิ่มเติมสิ่งต่อไปนี้เข้าไว้กับข้อมูลที่ระบุในข้อย่อยแต่ละข้อในย่อหน้า (๑) ซึ่งควรใช้กับการยกย่องบุคคลหรือองค์กรผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญ

๑. ประวัติโดยย่อของผู้ถือครองหรือผู้แทนองค์กรที่ถือครอง

๒. ภาพถ่าย ๒ ใบ ของผู้ถือครองหรือผู้แทนองค์กรที่ถือครอง

๓. ในกรณีที่เป็นองค์กร ต้องแสดงหลักฐานการก่อตั้งองค์กรด้วย

มาตราที่ ๖ : ประกาศนียบัตรยกย่องผู้ถือครอง/ผู้ทรง ภูมิสมบัติ ทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญ (Certificate of Recognition for Holder, etc. of Important Intangible Cultural Property)

(๑) ประกาศนียบัตรยกย่องผู้ถือสมบัติทางวัฒนธรรม

ตามประมวลในมาตราที่ ๑๐ (๒) จะเป็นไปตามเอกสารแบบฟอร์ม เลขที่ ๖ และประกาศนียบัตรยกย่ององค์กรจะเป็นไปตามเอกสาร แบบฟอร์ม เลขที่ ๗

(๒) ในกรณีที่มีการเสียหายหรือสูญหายเกิดขึ้นกับ ประกาศนียบัตร ที่ระบุไว้ในย่อหน้า (๑) ผู้ถือครองหรือองค์กรนั้นจะ ได้รับประกาศนียบัตรออกให้ใหม่

(๓) เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ ออกประกาศนียบัตร ใหม่ให้บุคคลหรือองค์กร รัฐมนตรีจะต้องบันทึกเนื้อหาลงในทะเบียน ให้เป็นที่สอดคล้องกับเอกสารแบบฟอร์มเลขที่ ๘

มาตราที่ ๑๒ : ลงทะเบียน (Register)

(๑) ผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรมจะเก็บ ทะเบียนของสมบัติทางวัฒนธรรมที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐ และลง บันทึก และเก็บข้อมูลที่จำเป็นที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน

(๒) การลงทะเบียนสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิต วิญญาณที่สำคัญ ในบรรดาทรัพย์สินที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐแล้ว ตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้า (๑) จะเป็นไปตามเอกสารแบบฟอร์ม เลขที่ ๑๕

(๓) การลงทะเบียนสมบัติทางวัฒนธรรมที่รัฐแต่งตั้ง จะต้องแนบภาพถ่าย แผนที่ แผนผังสมบัตินั้น ๆ เขตและโครงสร้าง ที่จะมีการพิทักษ์รักษา และจะต้องแนบบันทึก ภาพถ่าย ดนตรี และ รูปภาพของผู้ถือครองประกอบด้วย

(๔) การลงทะเบียนสมบัติทางวัฒนธรรมที่รัฐแต่งตั้ง จะต้องมีการสำเนาและแผนผังข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสมบัติทาง

วัฒนธรรมแต่ละประเภทที่แสดงเลขหมายการแต่งตั้งแนบไปด้วย
อย่างชัดเจน

มาตราที่ ๒๑ : การฝึกอบรมเพื่อการถ่ายทอด (Instruction of
Transmission)

(๑) ผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรมตาม
ประมวลในมาตราที่ ๒๔

(๒) อาจขอรองให้ผู้ถือครองหรือองค์กรดำเนินการ
ถ่ายทอดความรู้ ฝึกหัด อบรมทักษะ โดยมอบหมายให้วางแผนการ
สอนให้เป็นที่ไปตามเอกสารแบบฟอร์มเลขที่ ๒๒ ภายในวันที่ ๑๕
มกราคมของปีงบประมาณ พร้อมทั้งรายงานผลการสอนตามเอกสาร
แบบฟอร์มเลขที่ ๒๓ ภายในวันที่ ๑๕ มกราคมของปีต่อมา

(๓) ตามประมวลในมาตราที่ ๑๘ (๒) ประกาศนี้บัตร
แสดงการผ่านการอบรม ด้านสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ
ที่สำคัญนั้นจะเป็นไป ตามเอกสารแบบฟอร์มเลขที่ ๒๕

มาตราที่ ๒๒ : ผู้ช่วยสอน (Teaching Assistants)

(๑) ผู้ถือครองและองค์กรที่ครอบครองอาจแนะนำ
ผู้ช่วยสอนให้แก่ผู้อำนวยการ สำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรมตาม
ที่กำหนดไว้ในมาตราที่ ๑๙ (๑)

(๓) เมื่อผู้ถือครองและองค์กรแนะนำผู้ช่วยสอนแก่
ผู้อำนวยการสำนักงาน เพื่อช่วยในการฝึกอบรมถ่ายทอดภูมิปัญญา
จำนวนผู้เข้ารับการศึกษาคัดเลือกเป็นผู้ช่วยสอนจะมากขึ้น ถึง ๒ เท่า

(๔) เมื่อผู้อำนวยการสำนักงานฯ เลือกผู้ช่วยสอนได้แล้ว

ก็จะแต่งตั้ง ตามมาตราที่ ๓ โดยมีคณะกรรมการ อันประกอบด้วย กรรมการและผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ เป็นการดำเนินการ ตรวจสอบทักษะและความรู้ความสามารถของผู้ช่วยสอนที่ได้รับการเสนอแนะตามย่อหน้า (๑)

มาตราที่ ๒๓ : นักเรียนทุน (Scholarship Students)

(๑) เมื่อผู้ถือครองและองค์กรต้องการเสนอแนะผู้เข้ารับทุน ตามมาตราที่ ๒๐ จะต้องยื่นจดหมายเสนอแนะตามเอกสาร แบบฟอร์มที่ ๒๗ พร้อมกับเอกสารอื่นที่ระบุไว้ในหัวข้อย่อย ๆ ใน มาตราที่ ๒๒ (๒) ต่อสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม

(๒) มาตรการในการคัดเลือกนักเรียนเพื่อรับทุน มีดังนี้

๑. ต้องเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมภายใต้การถ่ายทอด ของผู้ถือครองหรือองค์กรที่ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิต วิญญาณที่สำคัญ มาเป็นระยะเวลามากกว่า ๖ เดือน และเป็นผู้ที่ แสดงออกซึ่งความสามารถพิเศษดีเด่นในด้านนั้น ๆ หรือ

๒. เป็นผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับด้านนั้นๆ มามากกว่า ๑ ปี และมีความตั้งใจจะสืบทอดทักษะด้านนั้นต่อไป

๓. นักเรียนที่จะได้รับทุนจะต้องมีอายุตามที่กำหนด อยู่ในแผนผังที่ ๙

๔. ระยะเวลาการรับทุน ตามปกติกำหนดไว้ ๕ ปี ยกเว้นกรณีผู้ผู้ได้รับประกาศนียบัตรดีเด่นภายใต้มาตราที่ ๒๑ (๓)

มาตราที่ ๒๕ : รายงาน (Written report)

(๗) รายงานการเสียชีวิตของผู้ถือครองภายใต้ข้อย่อย ที่

๑๐ ในมาตราที่ ๒๗ และ ๒๑ จะเป็นไปตามเอกสารแบบฟอร์มเลขที่ ๓๖

มาตราที่ ๒๖ : เงินช่วยเหลือ (Subsidies)

(๑) ผู้ที่มีความตั้งใจจะรับเงินช่วยเหลือจากรัฐภายใต้ประมวลในมาตราที่ ๒๘ จะต้องยื่นแบบฟอร์มใบสมัครต่อผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. ประเภท เลขหมายการแต่งตั้งและชื่อสมบัติทางวัฒนธรรมที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐ
๒. ชื่อและที่อยู่ของผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรม
๓. เหตุผลในการขอ
๔. แผนงานการซ่อมแซม การจัดการ การป้องกันรักษา การพัฒนา และการบันทึกหลักฐานข้อมูล พร้อมด้วยภาพถ่ายของสมบัติทางวัฒนธรรม
๕. ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นและแหล่งที่มาทางการเงิน
๖. เรื่องจำเป็นอื่น ๆ

(๒) ในกรณีที่ผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรมเป็นผู้ดูแลการซ่อมแซมหรืองานก่อสร้างอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับสมบัติทางวัฒนธรรมภายใต้ประมวลในมาตราที่ ๒๘ (๒) และ ข้อย่อยที่ ๑๓ ในมาตราที่ ๔๓ (๑) ผู้อำนวยการอาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่เป็นผู้ดูแลได้ภายใต้อำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการฯ

มาตราที่ ๒๘ : รายงานเรื่องนิทรรศการสมบัติทรัพย์สินทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่สำคัญ (Report on Exhibition of an

Important Intangible Cultural Property)

รายงานเรื่องนิทรรศการนี้อยู่ภายใต้มาตราที่ ๒๖ จะเป็นไปตามเอกสารแบบฟอร์มที่ ๓๗

มาตราที่ ๒๙ : ค่าเข้าชม (Deciding the Amount of Admission Fees)

(๑) ในกรณีที่ผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมที่รัฐแต่งตั้งต้องการเก็บค่าเข้าชมนิทรรศการ ภายใต้ประมวลในมาตราที่ ๓๙ (๑) จะต้องร้องขอต่อผู้อำนวยการสำนักงานฯ หรือต่อ ข้าราชการ/ผู้ว่าราชการจังหวัด ให้เป็นผู้ตัดสินว่าควรเก็บค่าเข้าชม เป็นจำนวนเท่าใด โดยยื่นงบประมาณรายได้และรายจ่ายตลอดจนแผนงาน ด้านธุรกิจสำหรับปีนั้น

(๒) ผู้ที่อยู่ภายใต้ข้อย่อยต่อไปนี้จะได้รับสิทธิเข้าชมฟรี

๑. แยกของรัฐและคณะผู้ติดตาม
 ๒. คณะผู้แทนต่างประเทศและผู้ติดตาม
 ๓. เด็กอายุต่ำกว่า ๖ ขวบที่มากับผู้ปกครอง
 ๔. ผู้ที่มีกิจการงานบริการเพื่อรัฐตามประมวลในกฎหมายที่ว่าด้วยกิจการที่ทรงเกียรติ เพื่อบุคคลที่พึงยกย่องแห่งชาติ และคู่สมรส และสมาชิกของครอบครัวผู้กล้าหาญและเสียสละ เพื่อรัฐและมีประกาศนียบัตรแสดงสิทธิได้ ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจะได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรกและจะได้สิทธิที่นั่ง สำหรับผู้ช่วยเพิ่มขึ้นอีก
- ๑ ที่

๕. ผู้พิการตามประมวลในมาตราที่ ๒ เรื่อง
สวัสดิการของผู้พิการที่มีบัตรแสดง ซึ่งออกโดยข้าหลวงประจำ เมือง
หัวหนามณฑล

๖. ผู้มีอายุตั้งแต่ ๖๕ ปีขึ้นไป

๗. ผู้ปฏิบัติหน้าที่

๘. สำหรับผู้ที่สมควรได้เข้าชมฟรีนั้น เจ้าหน้าที่ผู้มี
อำนาจจะเป็นผู้ตัดสิน

(๓) ในกรณีที่มีการเก็บค่าเข้าชม จะต้องปิดประกาศ
อัตราและบัญชีตามเอกสารแบบฟอร์มเลขที่ ๓๘ และใช้ทะเบียน
เอกสารแบบฟอร์มที่ ๓๙ สำหรับจดบันทึกรายได้และรายจ่าย
ตลอดจนผลสรุปการเก็บค่าเข้าชมเป็นรายวัน

มาตราที่ ๓๑ : ตัวเข้าชม (Admission Tickets)

(๑) ในตัวด้านหน้าจะต้องระบุชื่อของสมบัติทาง
วัฒนธรรม และจำนวนค่าเข้าชม พร้อมทั้งภาพถ่ายสีด้านหน้าของ
สมบัติทางวัฒนธรรม ส่วนด้านหลังเป็นประวัติ

(๒) ตัวสำหรับเข้าชมนั้นผลิตโดยผู้เก็บค่าเข้าชมโดย
ได้รับแสดงมอบอนุมัติความเห็นชอบจากข้าหลวงประจำเมือง หรือ
หัวหน้าเขตที่เกี่ยวข้องของแล้วแต่กรณี

(๓) หมายเลขกำกับตัวแต่ละชนิดนั้นจะได้รับตอนที่ได้รับ
แสดงมอบอนุมัติ จากข้าหลวงหรือ หัวหน้าเขตที่เกี่ยวข้องภายใต้ย่อน

(๓) และหมายเลขนั้นจะมีบันทึกไว้กับทะเบียนตัวเข้าชมสมบัติทาง
วัฒนธรรมขึ้นนั้น ตามเอกสารแบบฟอร์มที่ ๔๒

มาตราที่ ๓๒ : การมอบหมายการจัดเก็บ (Consignment Collection)

(๑) ผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมที่รัฐแต่งตั้ง อาจมอบให้บุคคลอื่นเป็นผู้เก็บค่าเข้าชม เมื่อมีเหตุผลอันควร

(๒) เมื่อผู้ถือครองสมบัติทางวัฒนธรรมต้องการมอบให้ผู้อื่นเก็บค่าเข้าชมตามย่อหน้า (๑) จะต้องยื่นใบสมัครตามเอกสารแบบฟอร์ม เลขที่ ๔๓ ต่อข้าหลวง/ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อขออนุมัติ

(๓) เมื่อได้รับอนุมัติให้มอบให้ผู้อื่นเก็บค่าเข้าชมตามย่อหน้า (๒) ได้ จะต้องเซ็นสัญญากับผู้รับมอบ ระยะเวลาในการรับมอบหมายต้องไม่เกิน ๑ ปี

มาตราที่ ๓๓ : การฝากและการถอนของค่าเข้าชม (Deposit and Disposal of Admission Fees)

(๑) บุคคลผู้เก็บค่าเข้าชมภายใต้ประมวลใน มาตราที่ ๓๒ จะนำ ๓๐% ของรายได้ทั้งหมดที่ได้จากการขายบัตรในเดือนที่ผ่านมาเข้าฝากไว้กับสถาบันการเงินที่กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา กำหนดภายในวันที่ ๕ ของแต่ละเดือน

(๒) เงินที่ฝากไว้ตามย่อหน้า (๑) จะเอาไว้ใช้เพื่อการต่อไปนี้

๑. ซ่อมแซมเพื่อการอนุรักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมในรูปแบบดั้งเดิม

๒. รายการจัดตั้งสิ่งแวดล้อมให้สมบัติชิ้นนั้นให้สวยงาม

๓. รายการป้องกันอัคคีภัย

๔. รายการส่งเสริมให้เกิดความรักต่อสมบัติทางวัฒนธรรมชิ้นนั้น รายการประชาสัมพันธ์และการถ่ายทอดสมบัติทางวัฒนธรรม

๕. ค่าจ้างสำหรับวิศวกรและช่างเทคนิค ผู้ซ่อมแซมสมบัติทางวัฒนธรรมและผู้ที่ทำงานด้านการอนุรักษ์

(๓) เงินที่เหลือจากที่หักไปฝากไว้ตามย่อหน้า (๑) อาจนำมาใช้จ่ายในการจัดการด้านการเก็บค่าเข้าชม ค่าใช้จ่ายของผู้ถือครองและอื่น ๆ

(๔) เมื่อเจ้าของ ผู้ถือครอง หรือผู้จัดการสมบัติทางวัฒนธรรมที่รัฐแต่งตั้ง ต้องการจะใช้เงินที่ฝากไว้ตามย่อหน้า (๑) เพื่อจุดประสงค์ระบุไว้ในข้อย่อยๆ ของย่อหน้า (๒) กับสมบัติทางวัฒนธรรมชิ้นนั้น จะต้องยื่นใบสมัครเป็นเอกสารแบบฟอร์มที่ ๔๔ ต่อข้าหลวงฯ หัวหน้าเขตเพื่อขออนุมัติ

มาตราที่ ๓๔ : รายงานการเก็บค่าเข้าชม (Report on the Collection of Admission Fees)

(๑) ผู้รับผิดชอบเก็บค่าเข้าชมจะต้องรายงาน จำนวนผู้เข้าชมทั้งหมด จำนวนค่าเข้าชมที่เก็บได้ และจำนวนที่ฝากไว้ของเดือนนี้แล้วต่อข้าหลวงเมือง หัวหน้ามณฑลที่เกี่ยวข้องไม่ช้ากว่าวันที่ ๕ ของแต่ละเดือน ทั้งนี้เป็นไปตามเอกสารแบบ ฟอร์มที่ ๔๕

(๒) ข้าหลวงเมือง หัวหน้าเขตผู้รับรายงานตามย่อหน้า (๑) จะรายงานต่อผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม โดยผ่านทางข้าหลวง/ผู้ว่าราชการถึงจำนวนผู้เข้าชมรายได้และเงินฝากประจำไตรมาสภายใน ๑๕ วัน นับจากปลายแต่ละไตรมาส

(๓) ผู้ที่เก็บค่าเข้าชมจะรายงานต่อข้าหลวง/ผู้ว่าราชการจังหวัดทันทีถึงเหตุผลที่ไม่สามารถเก็บค่าเข้าชมต่อไปได้

มาตราที่ ๓๕ : การระบุผู้สอบสวน (Identification of Investigator)

การระบุเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการสอบสวน ภายใต้มาตรา ๔๑ (๔) จะเป็นไปตามเอกสารแบบฟอร์มที่ ๔๖

มาตราที่ ๔๑ : เงินช่วยเหลือจากรัฐ (Subsidies from the State)

ตามประมวลในมาตราที่ ๒๖ (๑) มีให้ยื่นใบสมัครเพื่อขอเงินช่วยเหลือสำหรับสมบัติทางวัฒนธรรมที่จังหวัดแต่งตั้งหรือวัสดุในสมบัติทางวัฒนธรรม ภายใต้มาตราที่ ๕๖ (๒)

มาตราที่ ๔๒ : รายงานเรื่องการแต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมจากจังหวัดหรือเมือง (Report on Designation, etc. Of City or Province Designated properties)

เมื่อข้าหลวงเมือง/ผู้ว่าราชการจังหวัด ทำรายงานตามประมวลในมาตราที่ ๕๗

(๑) จะต้องรวมถึงเรื่องราวต่อไปนี้ด้วย

๑. กรณีที่รายงานการแต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมที่จังหวัดหรือเมืองแต่งตั้งขึ้นมาเป็นไปตามข้อย่อยที่ ๑ ในมาตราที่ ๕๗(๑)

ก. ประเภท เลขหมายการแต่งตั้ง ชื่อ วันที่แต่งตั้ง และจำนวนสมบัติทางวัฒนธรรม

ข. ชื่อ ที่อยู่ของผู้ถือครองสมบัติทาง
วัฒนธรรม

ค. ปริมาณโครงสร้างและเขตคุ้มครอง ชื่อ
ที่อยู่ ของเจ้าของที่อยู่อาศัยหรือผู้เก็บรักษา ในกรณีที่มีการแต่งตั้ง
กำหนดโครงสร้างและเขตคุ้มครอง

ง. คำอธิบายเกี่ยวกับผู้สร้าง ประวัติ ตำนาน
และสภาพในปัจจุบัน

จ. วัสดุ คุณภาพ โครงสร้าง ขนาดและ
รูปทรง (เนื้อหาและลักษณะ กรณีที่เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิต
วิญญาณที่สำคัญ)

ฉ. ภาพถ่าย ภาพวาด บันทึกและเอกสาร

ช. เรื่องราวที่เกี่ยวกับข้อห้ามหรือข้อจำกัด
ที่จำเป็นต่อการพิทักษ์และจัดการ

ซ. เรื่องจำเป็นอื่น ๆ

๒. กรณีที่รายงานเรื่องการยกเลิกสมบัติทาง
วัฒนธรรมที่จังหวัดหรือเมืองแต่งตั้งภายใต้ข้อย่อย ๑ ในมาตราที่
๕๗(๑)

ก. ประเภท เลขหมายการแต่งตั้ง และชื่อ
สมบัติ ทางวัฒนธรรม

ข. ชื่อและที่อยู่ผู้ถือครอง

ค. เหตุผลในการยกเลิก และวันที่ที่จะยกเลิก

ง. เรื่องจำเป็นอื่น ๆ

มาตราที่ ๕๐ : การนำเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการอนุมัติ

(Presentation of Information Concerning Approval, etc.)

(๒) เมื่อข้าหลวงเมือง หัวหน้าเขต อนุมัติการ
ถอนเงินค่าเช่าชมที่ฝากไว้ เพื่อสมบัติทางวัฒนธรรมที่รัฐแต่งตั้ง
ภายใต้ประมวลในมาตราที่ ๓๓

(๔) จะต้องรายงานถึงเนื้อหาและเหตุผลในการ
อนุมัติต่อผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรมผ่านทาง
ข้าหลวงหรือ ผู้ว่าราชการที่เกี่ยวข้อง

แนวทางการส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ

บทที่ ๕ แนวทางการจัดระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ของประเทศญี่ปุ่น

๑. ความสำคัญในการอนุรักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน และการสืบทอดนโยบายในการคุ้มครองของรัฐบาลญี่ปุ่น

นับแต่ปี ค.ศ. ๑๙๒๐ ประเทศญี่ปุ่น ประสบปัญหาสภาวะทางเศรษฐกิจตกต่ำ มีการลักลอบนำศิลปวัตถุออกนอกประเทศเป็นจำนวนมาก ดังนั้นในปี ค.ศ. ๑๙๒๙ ญี่ปุ่นจึงได้ออกกฎหมาย “การสงวนรักษามรดกของชาติ” (The National Treasure Conservation Act) ควบคู่กับกฎหมายอื่น ๆ จนกระทั่งถึงปลายสงครามโลกครั้งที่ ๒ กฎหมายเหล่านี้เน้นถึงความสำคัญของทรัพย์สินสมบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรม เช่น โบราณสถาน สิ่งก่อสร้าง และศิลปวัตถุ

หลังจากสงครามสิ้นสุดเกิดสภาวะเงินเฟ้อประเทศ เสื่อมโทรม เกิดการล่มสลายของบุคคลและการเสื่อมสลายของสถาบันทางศาสนา ซึ่งแต่เดิมเคยเป็นเจ้าของและผู้จัดการสมบัติทางวัฒนธรรม หากแต่ไม่สามารถรักษาสมบัติเหล่านี้ไว้ได้ สมบัติทางวัฒนธรรม

จึงค่อย ๆ สูญหายในที่สุด จนในปี ค.ศ. ๑๙๔๙ เกิดไฟไหม้ไม้แกะสลัก
ที่เก่าแก่ที่สุดของโลก ต้นเหตุเกิดจากการขาดความรู้ ความเข้าใจ
และความซาบซึ้งในสมบัติมรดกทางวัฒนธรรมของชาติของพระในวัด
จากเหตุการณ์นี้นำไปสู่ความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องออก “กฎหมาย
คุ้มครองทรัพย์สินทางวัฒนธรรม” ขึ้น กฎหมายเพื่อการพิทักษ์
รักษาทรัพย์สินทางวัฒนธรรมฉบับแรกออกมาในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ หลัง
จากนั้นเมื่อสงครามยุติ ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวญี่ปุ่นเริ่มถูกครอบงำ
โดยวัฒนธรรมตะวันตก เกิดความเสื่อมศรัทธาต่อวัฒนธรรม
ประเพณีดั้งเดิม ประชาชนไม่เห็นคุณค่าของวัฒนธรรมโบราณ ทักษะ
ต่าง ๆ เริ่มขาดการเอาใจใส่และสูญหายในที่สุด จึงได้มีความพยายาม
ที่จะอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ที่มีคุณค่าเหล่านี้
อย่างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็ นสมบัติวัฒนธรรมที่เคลื่อนไหวได้หรือเป็ น
สมบัติวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ โดยสมบัติวัฒนธรรมประเภทหลัง
นั้น จัดให้มีการแต่งตั้งที่เรียกว่า “ศิลปินแห่งชาติ” ให้กับบุคคลต่าง ๆ
ขึ้น

หลังจากที่ได้ออกกฎหมายเพื่อการพิทักษ์รักษาทรัพย์สินทาง
วัฒนธรรมและชีวิตความเป็นอยู่คื นสู่สภาวะปกติประชาชนเกิด
ความต้องการที่จะพิทักษ์อนุรักษ์วัฒนธรรมโบราณขึ้นในวงกว้างเกิด
การทบทวนกฎหมายเรื่องนี้ขึ้นอีกครั้งใน ปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ในด้านการ
พิทักษ์รักษาทรัพย์สินทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณนั้น มีการวาง
ระบบเพื่อแต่งตั้งคัดเลือกผู้ทรงภูมิปัญญาเป็นรายบุคคล (Individual
Recognition) เป็นหมู่คณะ (Collective Recognition) และเป็นกลุ่ม
(Group Recognition) รัฐบาลให้การสนับสนุนด้านการเงินเพื่อการ
สืบทอดทักษะความชำนาญเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมี

มาตรการในการคัดเลือกทักษะที่ทรงคุณค่าแก่การบันทึกอีกด้วย
ในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ ซึ่งเป็นระยะที่ประเทศญี่ปุ่นเจริญรุ่งเรือง
ทางเศรษฐกิจเมืองต่าง ๆ ขยายตัว มีการพัฒนาอย่างกว้างขวาง
จากต่างจังหวัดสู่เมืองใหญ่ มีความเป็นเมืองทั่วประเทศ ความเจริญ
เหล่านี้ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตของประชาชน เป็นผล
ให้ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีโบราณค่อย ๆ สูญหาย
ไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นเหตุให้มีการทบทวน
กฎหมายว่าด้วยการพิทักษ์รักษาทรัพย์สินทางวัฒนธรรมขึ้นใหม่ ในปี
ค.ศ. ๑๙๗๕ การทบทวนครั้งนี้ได้หันมาอนุรักษ์ ส่งเสริม และพัฒนา
“สมบัติทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน” อันหมายถึง วิถีชีวิตของประชาชาติ
อาทิ ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับอาหาร เครื่องนุ่งห่ม
ที่อยู่อาศัย การทำมาหากิน ความเชื่อทางศาสนา เทศกาลและ
เหตุการณ์ประจำปีรวมทั้ง ศิลปะการแสดงพื้นบ้านอื่น ๆ

๒. คำนิยาม

สมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ (Intangible Cultural Properties : ICP) แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

(๑) ICP ที่เน้นความเป็นเลิศด้านการละคร (Theatrical Performances) ดนตรี (Music) นาฏศิลป์ (Dance) งานฝีมือ (Craft) และเทคนิค (Technique) เป็นต้น

(๒) ICP ที่เน้นวัฒนธรรมพื้นบ้าน ซึ่งประกอบด้วย อาหาร (Foods) เครื่องแต่งตัว (Dress) ที่อยู่อาศัย (Habitat) อาชีพ (Trade or Profession) ศาสนา (Religion) พิธีกรรม ศิลปะการแสดง (Performing Arts) นาฏศิลป์และดนตรีพื้นบ้าน (Dance and Folk Music)

๓. วัตถุประสงค์

- (๑) เพื่อปรับปรุงทักษะทางศิลปะ
- (๒) เพื่อบันทึกรวบรวมความรู้ (Know-how) ทางด้านงานศิลปะสำหรับคนรุ่นหลัง
- (๓) เพื่อนำเสนองานเหล่านี้ต่อสาธารณชน
- (๔) เพื่อถ่ายทอดและฝึกคนรุ่นใหม่ให้ประสบความสำเร็จในสาขานั้น ๆ

๔. วิธีการคัดเลือก

คณะกรรมการพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ (Commission for the Protection of Intangible Cultural Property) เป็นผู้คัดเลือกสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ และศิลปกรรมตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ได้กำหนดไว้

๕. เกณฑ์การคัดเลือก

เงื่อนไขในการคัดเลือกสมบัติทางวัฒนธรรม (Cultural Properties) แบ่งเกณฑ์การคัดเลือกเป็น ๒ ประเภท คือ

ก. สมบัติวัฒนธรรมทางภูมิปัญญา (Cultural Properties) ที่มีคุณลักษณะเป็นศิลปวัตถุ โดยเน้นเรื่องต่อไปนี้

- เป็นสิ่งที่มีคุณค่าทางศิลปะสูง
- เป็นการทิ้งร่องรอยทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญไว้
- เป็นส่วนหนึ่งของท้องถิ่น

ข. สมบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นรายบุคคลหรือกลุ่ม เพื่อประกาศยกย่องให้เป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” โดยเน้นเรื่องต่อไปนี้

- เป็นผู้มีความรู้ความชำนาญเป็นอย่างดีเกี่ยวกับสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ (Intangible Cultural Property) ซึ่งเป็นผลงานที่มีความโดดเด่นเป็นพิเศษ
- เป็นผู้มีความรู้ความชำนาญอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับการบูรณะและรักษาสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์

๖. จำนวนผู้ที่ได้รับตำแหน่ง

จำนวนผู้ได้รับการคัดเลือกให้เป็น “ผู้ทรงภูมิปัญญา” นับจนถึงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๗ มีจำนวนทั้งสิ้น ๕๒ ราย เป็นรายบุคคล ๒๖ ราย และกลุ่มบุคคล ๒๖ กลุ่ม ส่วนสมบัติทางวัฒนธรรมพื้นบ้านที่สำคัญ (Important Folk-Cultural Properties) มี ๑๕๘ รายการ

๗. รางวัลเมื่อได้รับการคัดเลือก

เงินจำนวน ๒ ล้านเยน/ปี/คน และเงินช่วยเหลือบางส่วนให้กับกลุ่มและรัฐบาลท้องถิ่น (Local Government) ในการจัดการแสดง และฝึกอบรม

๘. หน้าที่ของผู้ได้รับตำแหน่ง

ผู้ได้รับตำแหน่งมีหน้าที่เป็นผู้ถ่ายทอดสืบทอดงานศิลปวัฒนธรรมแก่บุคคลทั่วไป โดยถือเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องให้การสนับสนุนงบประมาณในการจัดกิจกรรมเพื่อการถ่ายทอดเหล่านี้ด้วย

หมายเหตุ : ดูรายละเอียดในภาคผนวกเรื่อง “Summary Description of the Living Human Treasures System in Japan”

แนวทางการส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ

บทที่ ๖

แนวทางการจัดระบบ"ศิลปินแห่งชาติ" ของประเทศฟิลิปปินส์

๑. ความเป็นมา

ในปี ค.ศ.๑๙๗๔ ประธานาธิบดีฟิลิปปินส์ประกาศให้มี "แนวทางการจัดระบบศิลปินแห่งชาติ" (National Artists System) ในหลายสาขา ได้แก่ วรรณกรรม(Literature) ดนตรี (Music) นาฏศิลป์(Dance) ศิลปะ(Arts) สถาปัตยกรรม (Architecture) ภาพยนตร์ (Cinema) โดยมอบหมายให้ศูนย์วัฒนธรรมแห่งฟิลิปปินส์ (Cultural Centre of the Philippines:CCP) เป็นหน่วยงานรับผิดชอบและทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงาน

๒. คำนิยาม

ศิลปินแห่งชาติ (National Artists) ได้แก่ บุคคลที่มีความเป็นเลิศในด้านดนตรี นาฏศิลป์ การละเล่น การละครและพิธีกรรมและได้แสดงออกถึงความเป็นเลิศเหล่านี้ให้ปรากฏแก่สาธารณชนและ

เป็นที่ยอมรับ รวมทั้งต้องเป็นผู้ที่เคยแสดงผลงาน ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งฟิลิปปินส์ (CCP) และ/หรือเคยได้รับรางวัลจากภาคเอกชน กระทรวงการท่องเที่ยว สยามคมโรตารีและอื่น ๆ มาแล้ว

๓. วัตถุประสงค์ของการจัดระบบ

เพื่ออนุรักษ์ทักษะทางศิลปะของประเทศ และถ่ายทอดไปยังลูกหลาน

๔. วิธีการคัดเลือก

การคัดเลือกศิลปินแห่งชาติ ต้องผ่านการคัดเลือก ๓ ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ ๑ : ต้องได้รับคำเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาคัดเลือก ประกอบด้วย

๑. ผู้ประสานงานด้านศิลปะจากศูนย์วัฒนธรรมแห่งฟิลิปปินส์ (Artistic Coordinators of the Cultural Centre of the Philippines: CCP)

๒. ประธานคณะกรรมการด้านศิลปะ (Chairpersons of the National Committees of the Subcommittees on the Arts)

๓. คณะกรรมการมรดกวัฒนธรรมและการเผยแพร่วัฒนธรรม ซึ่งแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี (Cultural Heritage and Cultural Dissemination of the Presidential Commission on Culture and Arts -PCCA)

๔. ที่ปรึกษาด้านศิลปะ/ภาคเอกชนของศูนย์วัฒนธรรม
แห่งฟิลิปปินส์ (Artistic/NGO Consultants of the CCP)

๕. ประธานของสภา CCP ระดับท้องถิ่น (Chairperson of
the Local CCP Councils)

ขั้นตอนที่ ๒ : จะต้องผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการ
ประกอบด้วย

๑. สมาชิกของคณะกรรมการบริหารของ CCP (Members
of the CCP Board of Trustees)

๒. คณะกรรมการบริหารของ PCCA (Commissioners of
the PCCA)

ขั้นตอนที่ ๓ : ขั้นตอนสุดท้าย ได้รับความเห็นชอบจาก
ประธานาธิบดี

๕. เกณฑ์การคัดเลือก

(๑) ต้องเป็นผู้มีชีวิตอยู่หรือผู้ที่เสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่ เริ่มก่อ
ตั้งระบบนี้ในปี ค.ศ. ๑๙๗๔

(๒) เป็นผู้สร้างผลงานให้เห็นความเป็นเอกลักษณ์ และ
เกียรติภูมิของประเทศชาติ

(๓) เป็นผู้มีความโดดเด่นในผลงานต่อไปนี้

๑. วิจัย อนุรักษ์ และสร้างผลงานวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง

๒. ริเริ่มสร้างสรรค์ สนับสนุนการพัฒนารูปแบบงาน

ศิลปะ โดยนำของเก่ามาผสมผสานกับของใหม่ และทำให้ศิลปะ
ดั้งเดิม เป็นที่ยอมรับและชื่นชอบจากชนรุ่นใหม่ในสังคม

๓. เสาะแสวงหาวิธีการพัฒนางานของตนให้มีรูปแบบ
ใหม่อย่างสม่ำเสมอ

(๔) ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงาน ได้รับความสำเร็จจากผลงาน
ของตนอย่างสูง และลงบันทึกผลงานของตนไว้ เพื่อเอื้อประโยชน์
แก่การพัฒนางานของตนและงานศิลปะของชาติ ในอนาคต

(๕) เป็นผู้ที่มีรู้จักและยอมรับโดยเพื่อนศิลปิน และนักวิจารณ์
งานศิลปะอย่างกว้างขวาง

๖. จำนวนของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อต่อปี

นับแต่เดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๙๖ เป็นต้นมา มีศิลปินที่ได้รับการ
คัดเลือก จำนวน ๖ คน

๗. รางวัลที่ได้รับ

ผู้ได้รับการยกย่องเข้าสู่ตำแหน่งศิลปินแห่งชาตินี้จะได้รับ

(๑) เงินสดและเครื่องราชอิสริยาภรณ์

(๒) เงินบำนาญ

(๓) ค่ารักษาพยาบาล

(๔) เงินประกันชีวิต

(๕) ได้รับเกียรติให้เข้าร่วมงานรัฐพิธีและงานเฉลิมฉลอง

ต่าง ๆ

(๖) รัฐดูแลเรื่องการจัดงานศพอย่างเป็นทางการ

(๗) มีโอกาสได้รับเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปแสดงผลงานอย่างเป็นทางการเพื่อเผยแพร่เกียรติภูมิของชาวฟิลิปปินส์

หมายเหตุ : ดูรายละเอียดในภาคผนวก เรื่อง “The National Artist Award in the Philippines”

แนวทางการส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ

บทที่ ๗

แนวทางการจัดระบบ

“ผู้ทรงความเป็นเลิศด้านศิลปะ”

ของประเทศฝรั่งเศส

๑. ความเป็นมา

ในปี ค.ศ. ๑๙๙๔ Mr. Jacques Toubon อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ผู้สนับสนุนการใช้ภาษาฝรั่งเศส ได้จัดตั้ง “สภาหัตถกรรม” (Craft Council) เพื่อสนับสนุนให้ผู้มีฝีมือมีความเป็นเลิศด้านศิลปะให้ได้รับการยกย่อง และให้บุคคลเหล่านี้ได้ถ่ายทอดความรู้แก่อนุชนรุ่นหลัง

๒. คำนิยาม

ผู้ที่ได้รับ “Master of Art” คือ ผู้ที่มีความเป็นเลิศมีผลงานโดดเด่น รางวัลนี้จะมอบให้กับผู้มีความสามารถสูงสุด และมีความปรารถนาจะถ่ายทอดเทคนิคของตนไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผลงานตนคงอยู่สืบไป

๓. วัตถุประสงค์

(๑) เพื่อสรรหาผู้มีความชำนาญสูงสุด โดยคัดเลือกจากกลุ่มที่มีความเป็นเลิศด้านศิลปะ

(๒) เพื่ออนุรักษ์งานฝีมือที่หาได้ยากยิ่ง

(๓) เพื่อสนับสนุนงานฝีมือให้เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศฝรั่งเศส (Living Cultural Heritage)

๔. วิธีการคัดเลือก

(๑) เลือกโดยสมาชิก “สภาหัตถกรรม” (Craft Council)

(๒) คณะกรรมการในข้อ (1) เสนอรายชื่อต่อไปยังรัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรม เพื่อพิจารณาแต่งตั้งให้เป็น “ผู้ทรงความเป็นเลิศด้านศิลปะ”

๕. เกณฑ์การคัดเลือก

เลือกบุคคลที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ชำนาญการสูงสุดในสาขานั้นๆ และเป็นที่ยอมรับในหมู่วิศัลปิน

๖. จำนวนผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง

ในขณะนี้มียุ่ จำนวน ๓๒ ท่าน

๗. รางวัลเมื่อได้รับตำแหน่ง

เมื่อบุคคลใดได้รับการประกาศยกย่องจะได้รับเงินเป็น จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ ฟรังก์ เพื่อเป็นเงินทุนสนับสนุนการฝึกอบรมนักเรียนที่

ผ่านการคัดเลือกมาเป็นผู้สืบสานมรดกทางวัฒนธรรมต่อไป

๘. หน้าที่ของผู้ได้รับตำแหน่ง

ถ่ายทอดความรู้ความชำนาญให้แก่อนุชนรุ่นหลัง

หมายเหตุ : คู่มือละเอียดในภาคผนวก เรื่อง The “Maitre d’art”
System of France.

โครงการเชิดชูปรมาจารย์ทางศิลปะ

กระทรวงวัฒนธรรมแห่งประเทศฝรั่งเศส

ทวีศักดิ์ พุฒสุขขี

แปล/เรียบเรียง

โครงการเชิดชูปรมาจารย์ทางศิลปะเป็นโครงการพิเศษ ซึ่งเริ่มดำเนินการตั้งตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๙๕ ในสมัย นายจาการ์ ตูบ็อง ในขณะที่ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม โครงการดังกล่าวมีเป้าหมายหลักในการเลือกสรรบุคคลที่มีคุณสมบัติที่ควรได้รับการประกาศเกียรติคุณเป็นปรมาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปะของชาติในแขนงต่างๆ

ในสุนทรพจน์ของ นายฟิลิปป์ ดูดเดอรับลาคี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมคนปัจจุบัน ได้กล่าวถึงภารกิจการอนุรักษ์ทางวัฒนธรรมนั้นรวมหมายถึงทั้งการถ่ายทอด การสร้างความก้าวหน้าให้กับสิ่งที่มีอยู่แล้ว การสร้างสรรค์สิ่งใหม่ทางศิลปะและก็ยังรวมถึงการอบรมบ่มเพาะนักวิชาชีพรุ่นใหม่ เพื่อสืบทอดและพัฒนาผลงานศิลปะภายใต้ภาวะการณ์ของสังคมที่เปลี่ยนแปลง อันเป็นการทำให้เกิดคุณค่าเฉพาะตัวของผลงานที่เป็นประติษฐานกรรมส่วนบุคคลควบคู่กับการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมมาของพวกเขาไปสู่คนรุ่นต่อไป

สถานภาพของปรมาจารย์ทางศิลปะที่ได้รับการประกาศนี้จะดำรงอยู่จนบุคคลสิ้นชีวิต นอกเหนือจากการยกย่องคุณูปการของบุคคลแล้ว การประกาศเชิดชูบุคคลเหล่านี้ ถือเป็นเกียรติให้

ทุกคนเกิดสำนึกต่อการศึกษาศึกษาของบุตรหลาน ในอนาคตคิดว่า การศึกษาของเยาวชนจะไม่สมบูรณ์ หากปราศจากการบูรณาการเอามิติของการทำงานฝีมือ (Manual Work) เข้าเป็นส่วนหนึ่งของ กระบวนการบ่มเพาะทรัพยากรมนุษย์ เพราะแม้เป็นเพียงงานฝีมือ แต่ใช้ว่าสิ่งนี้ไม่มีการระดมศักยภาพมนุษย์ทั้งในส่วนที่เป็นปัญญา และจินตนาการของบุคคลรวมอยู่ด้วยกัน กล่าวคือ ในอีกมุมมองหนึ่ง งานฝีมือทางศิลปะเป็นประดิษฐ์กรรม (Creation) ที่ต้องมีการระดม ทั้งสมองและสองมือเข้าด้วยกันโดยที่ผู้สรรค์สร้างเหล่านี้ต้องอาศัย การสัมผัสความงามด้วยความรู้สึกและถ่ายทอดความงดงามนี้ออก มาเป็นสิ่งรูปธรรมที่บุคคลอื่นสามารถซาบซึ้งได้ด้วยมิติของความ รัศมีทางความคิดทางคณิตศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของขนาด รูปทรงและสีสันทันที ได้รับการเนรมิตจากสมองและสองมือของช่างศิลป์

อีกนัยหนึ่ง การประกาศเกียรติคุณปรมาจารย์ทางศิลปะก็คือ การประกาศศักดิ์ศรีความเท่าเทียมระหว่างงานใช้แรงงาน (Manual Work) กับงานใช้สมอง (Intellectual Work) นั่นเอง

สภาคณะกรรมการอาชีพศิลปะ

สภาคณะกรรมการอาชีพศิลปะ (CMA) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๔ เป็นกลไกหนึ่งของกระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งทำหน้าที่ ด้านการปรึกษา เพื่อการส่งเสริมการอนุรักษ์และการพัฒนาอาชีพ ศิลปะแขนงต่างๆที่กำลังจะหมดสิ้นไป ท่ามกลางสภาพเศรษฐกิจ และสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตั้งแต่ช่วงหลังสงครามโลก ครั้งที่สอง เป็นต้นมา สภาฯ ดังกล่าว ประกอบด้วยนักวิชาชีพ

ด้านศิลปะประมาณ ๔๐ คน ซึ่งครอบคลุมจำนวนอาชีพศิลปะ ที่มีอยู่ สมาชิกของคณะกรรมการนี้ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรี กระทรวงวัฒนธรรมอยู่ในวาระการทำงานเป็นเวลา ๓ ปี แต่แต่ละคนมีสิทธิต่ออายุได้ไม่เกินหนึ่งครั้ง

สภาฯ นี้มีสถานะคล้ายกับสำนักแห่งความรู้ (Academy) สำนักหนึ่ง หรือเป็นห้องปฏิบัติการทางความคิดและการริเริ่มสร้างสรรค์ (Laboratoire d'idees et d'initiatives) ด้านศิลปะ โดยมีภารกิจหลักคือ การทำนุบำรุงรักษามวลความรู้ (des savoir-faire) ที่มีลักษณะเป็นหนึ่งเดียวและควรค่าแก่การอนุรักษ์ รวมถึงการมุ่งส่งเสริมประดิษฐ์กรรมร่วมสมัยทางศิลปะไว้เป็นมรดกของชาติ

สภาคณะกรรมการอาชีพศิลปะจะดำเนินโครงการต่าง ๆ ภายใต้ขอบข่ายการดูแลของคณะทำงานย่อยซึ่งประกอบด้วย ตัวแทนมาจากหน่วยงานต่างๆ ภายในกระทรวงวัฒนธรรมเอง รวมทั้งตัวแทนจากกระทรวงอื่นๆ (เช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาแห่งชาติ กระทรวงสิ่งแวดล้อม กระทรวงแรงงาน กระทรวงกิจการสังคม ฯลฯ) หรือเป็นตัวแทนจากองค์กรและบุคคลซึ่งเป็นผู้มีอาชีพ

คณะกรรมการย่อยเหล่านี้จะทำงานครอบคลุมประเด็น (Themes) ต่างๆ ดังต่อไปนี้ :

๑. การพัฒนาชาติ
๒. การพัฒนาระหว่างประเทศ
๓. การศึกษาด้านศิลปะและการฝึกอบรมอาชีพ
๔. คณะกรรมการย่อยดูแลทำนุบำรุงวัสดุและทรัพย์สินที่ขึ้น

ทะเบียนเป็นของชาติ

๕. คณะกรรมการย่อยเพื่อการส่งเสริมและนิเทศสัมพันธ์

๖. คณะกรรมการย่อยรับผิดชอบโครงการปรมาจารย์ทาง ศิลปะ

คณะกรรมการย่อยชุดหลังสุดนี้ก็คือสภากรรมการอาชีพ ศิลปะ (CMA) ซึ่งทำหน้าที่เลือกพื้นมืออาชีพที่มีความเป็นเลิศทางศิลปะ เพื่อประกาศเป็นบุคลากรแห่งชาติด้านงานศิลปะตามแขนงความเป็นเลิศแต่ละแขนงนั่นเอง

นอกจากบทบาทการสรรหา คัดเลือกบุคคลที่มีความเป็นเลิศทางศิลปะในแขนงต่างๆ แล้ว สภาคณะกรรมการอาชีพศิลปะ ยังมีบทบาทเป็นผู้ริเริ่ม (Initiateur) หรือเป็นผู้ร่วม (Partenaire) กับหน่วยงานอื่นๆ ในการดำเนินโครงการหลายโครงการ ซึ่งอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงวัฒนธรรมเอง โครงการเหล่านี้มักดำเนินงานร่วมกับกระทรวงหรือหน่วยงานสาธารณะ (Institutions Publiques) อื่นๆ โดยได้รับการสนับสนุนและอุปถัมภ์จากบุคคลทั่วไป ที่เห็นความสำคัญของกิจกรรมเหล่านี้

โครงการประจำปีต่างๆ ที่ได้ดำเนินมาแล้ว ได้แก่ : โครงการพบปะในประเด็น “เปิดประตูอาชีพศิลป์” โครงการปรับปรุงหนังสือเก่าตามห้องสมุดทั่วประเทศ โครงการฝึกอบรมศิลปินระดับภูมิภาค โครงการรวบรวมผลงานปรมาจารย์ทางศิลปะ โครงการร่วมในการผลิตชุดสื่อเกี่ยวกับชีวิตและผลงานของบรรดาปรมาจารย์ศิลปะ นอกจากนั้นก็มีโครงการจัดนิทรรศการย่อยอื่นๆ ซึ่งมีอยู่เป็นจุดย่อยตามเมืองสำคัญต่างๆ ทั่วประเทศ

นโยบายรัฐในการสนับสนุนอาชีพศิลปะ

ปรมาจารย์ทางศิลปะถือเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีค่าของรัฐในการสืบทอดความรู้ เทคนิคและความเป็นเลิศด้านศิลปะแต่ละแขนงที่มีอยู่ในประเทศ บุคคลเหล่านี้ถือเป็นช่างฝีมือแห่งอนาคต การส่งเสริมบทบาทที่เหมาะสมของบุคคลเหล่านี้ต่อสังคมมีความสำคัญ ดังนั้นนอกจากเป็นการส่งเสริมอาชีพที่หายากแล้ว การส่งเสริมปรมาจารย์ทางศิลปะยังเป็นการสานต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่สั่งสมกันมาหลายชั่วอายุคนจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง

หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกเฟ้นบุคคลเพื่อรับการประกาศเป็นปรมาจารย์ทางศิลปะ

๑. ปรมาจารย์ทางศิลปะคือบุคคลมีอาชีพที่มีความเป็นเลิศในด้านความรู้ ทักษะซึ่งเป็นที่รู้จักในหมู่บุคคลในวงการอาชีพเดียวกัน เป็นผู้ที่จะต้องมีประสบการณ์ทางวิชาชีพมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๑๐ ปี และได้ผ่านกระบวนการพิสูจน์ถึงความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) และการเสริมสร้างสิ่งใหม่ (Innovation) ในอาชีพเฉพาะตัวที่ทำอยู่

๒. สภาคณะกรรมการอาชีพศิลปะจะเป็นผู้ศึกษา และคัดเลือกบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อในขณะเดียวกับการพิจารณานี้ต้องคำนึงถึงการกระจายครอบคลุมไปสู่แต่ละอาชีพประกอบอาชีพที่มีอยู่ในขณะเดียวกันคณะกรรมการฯ ก็จะทำให้ความสำคัญกับอาชีพที่เหลือน้อยหรือกำลังจะสูญสิ้นไปแล้วเป็นพิเศษ

๓. รายชื่อของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกทั้งหมดจะถูกนำเสนอ

รัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรมซึ่งจะเป็นผู้ประกาศสถาปนาบุคคล
เหล่านี้เป็น “ปรมาจารย์ทางศิลปะ” อีกครั้งหนึ่ง

ปรมาจารย์ทางศิลปะที่ได้รับการประกาศเกียรติคุณในระยะเวลาปี ที่ผ่านมา

ในช่วง ค.ศ. ๑๙๙๔ - ๑๙๙๖ มีผู้ได้รับการยกย่องเป็น
ปรมาจารย์ทางศิลปะแล้วจำนวน ๓๗ คน คือ

เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องในช่วงสองปีแรก ๓๒ คน และอีก ๕
คนหลังเพิ่งได้รับการยกย่องเป็นปรมาจารย์ทางศิลปะในปลายปี
ค.ศ. ๑๙๙๖ รายชื่อทั้งหมดของบุคคลที่ได้รับการยกย่องรวมทั้ง
ผู้สืบทอดความรู้เฉพาะของแต่ละคนมีดังต่อไปนี้

ชื่อ - สกุล วันเดือนปีเกิด ความสามารถพิเศษทางศิลปะ ผู้สืบทอดความรู้

๑. นายเบอร์นาร์ด
โอบอติน	ช่างประดิษฐ์ออร์แกน
๒๕-๘-๑๙๕๒ขนาดใหญ่ เพื่อใช้ในโบสถ์	นายมิเชล
เกยาร์ค
๒. นายจาร์ค
โบจวง	ช่างตัดเย็บชุดที่ใช้สำหรับ
๒๐-๕-๑๙๓๙ การแสดงละคร	นายเจมส์
ปูลซาคัก
๓. นายคามิล
แบร์โทซ์	ช่างลงทองบนแผ่นหนัง
๑๗-๑๐-๑๙๒๙	นายปาสทริก
พรูโต
๔. นายเรอเนาโต
บัวเรตโต	นักประดิษฐ์หุ่นยนต์
๑-๑๐-๑๙๕๒	น.ส.แคทเธอริน
ริวีแยร์
๕. นางจิแซล
บริเวท์	ช่างฝีมือด้านการทำ
๒๒-๕-๑๙๔๓ พรมประดับ	กำลังอยู่ในระยะ
ค้นหาผู้สืบทอด

แนวทางส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ

ชื่อ - สกุล	วันเดือนปีเกิด	ความสามารถพิเศษทางศิลปะ	ผู้สืบทอดความรู้
๖. นายปีแอร์ เดอบาร์ค	๒๑-๓-๑๙๒๑	ช่างทำหมวก ด้วยเส้นใยธรรมชาติ	นายเซบาสเตียง เตสซีเย
๗. นายอังรี เดส์กริฟฟ์	๑๑-๕-๑๙๒๖	ช่างซ่อมแซมอาคาร โบราณสถาน	นายคริสตืออง ติวาเร่
๘. นายซองโคลด คูเพลสสิส	๑-๘-๑๙๕๐	ช่างทำโลหะสิ่งประดิษฐ์ ประดับตัวอาคาร	นายซอง-ปีแอร์ มอสแซล
๙. นายปีแอร์ ฟูเก้	๕-๑๑-๑๙๐๙	ช่างปั้นเซรามิก	นายกีร์ มูสกูลูส์
๑๐. นายปีแอร์ โกเซ่	๑๑-๓-๑๙๕๘	ช่างประดิษฐ์กรรมเหล็ก	นายเบนจามิน ซุงค์
๑๑. นายจอร์จ เกย์	๒๓-๓-๑๙๓๐	ช่างหลอมโลหะบรอนซ์	นายโจแก็ง มองเดส เปอเวรา
๑๒. นายจาร์ค เจนเซิล	๑๔-๑๐-๑๙๔๐	ช่างทำหมวก	นายเจอโรม เลอแมทร์
๑๓. นายเบอนาร์ต โกมองด์	๑๔-๖-๑๙๑๙	ช่างประดิษฐ์เส้นใย เพื่อเป็นเครื่องประดับ	นางจิสแลนน์ ฟูกาท์
๑๔. นายดาเนียล กองดาร์ต	๑-๖-๑๙๔๔	ช่างทำเส้นใยจากทองคำ เพื่อการประดิษฐ์ เครื่องประดับ	นายโอกุสโต มาร์แตงส์
๑๕. นายซอง แมกซ์ เกแรง์	๒๗-๑๐-๑๙๔๗	ช่างประดิษฐ์ผสมปลอม	นางมิชเชอลีน มากรินี่
๑๖. นางแอนน์ โอเกส์	๒๖-๕-๑๙๔๖	ช่างทำพัด	น.ส.โอลิเวีย โอแบร์แลงก์

แนวทางการส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ

ชื่อ - สกุล	วันเดือนปีเกิด	ความสามารถพิเศษทางศิลปะ	ผู้สืบทอดความรู้
๑๗. นายโคลด เคอร์น	๗-๒-๑๙๓๗	ช่างทำเครื่องถม (เคลือบเงินและปรอท)	นายบุญโน บุร์กซัว
๑๘. นายปีแอร์ กาลลิเย	๒๘-๗-๑๙๕๖	ช่างพิมพ์แผ่นโลหะ หรือฉายผ้า	นายดีดีแยร์ มูแตล
๑๙. นายเจรวาร์ด เลอฟลอปซ	๒๔-๒-๑๙๕๙	ช่างทำเครื่องเงิน	นายสเตฟาน วานเดนบอสซ์
๒๐. นายอังกเดร เลอมาริเอ	๕-๗-๑๙๒๕	นักประดิษฐ์ดอกไม้ ประดับเครื่องแต่งกาย	ไม่ระบุ
๒๑. นายอังกตวน เลอเปอลิเย	๑๘-๑๑-๑๙๕๓	ช่างทำเครื่องประดับ จากแก้ว	นางสาวมารี- แอมเม่ กริมัลดี
๒๒. นายมิเชล โลเรนซี	๑๒-๗-๑๙๓๑	ช่างทำเบ้าหล่อ	นางมารี-แอนนิค เบรสซอง
๒๓. นางซูซาน ไมย์โย	๑๗-๑๐-๑๙๕๖	ช่างถักเส้นใย	นางเรซีน อิดมองท์
๒๔. นายเรมองด์ มาสซาโร	๑๙-๓-๑๙๒๙	ช่างทำรองเท้าหุ้มส้น	นายเทียร์รี ฟอริโมโซ
๒๕. นายฟรังซีส มิซอง	๕-๖-๑๙๒๗	ช่างแกะสลักงาช้าง	กำลังอยู่ในช่วง เลือกผู้ สืบทอด
๒๖. นายเรอเน่ โมเรล	๑๓-๕-๑๙๕๑	ช่างแกะสลักหิน	นายเฟรเดริก แคลร์ และ นายแวงซ็องท์ เรอญ็อล

แนวทางการส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ

ชื่อ - สกุล	วันเดือนปีเกิด	ความสามารถพิเศษทางศิลปะ	ผู้สืบทอดความรู้
๒๗. นายเรนฮาร์ด วอน นาเจิล	๑๓-๘-๑๙๓๖	ช่างทำแป้นเปียโน	กำลังอยู่ใน ช่วงเลือก พันธมิตร
๒๘. นายมิแชล เปอติ	๖-๓-๑๙๓๔	ช่างแก้วเพื่อ การตกแต่งอาคาร	นายมิแชล ลิลียเอรี, นายสเตฟาน เปอติ, นายจาร์ค รูสแซล, นายมากาลี ซาร์เรสท์, และ นายซาวิเย่ ซูแรง
๒๙. นายเรอเน่ เรอเมร์	๑-๑๒-๑๙๓๕	ช่างอัดพิมพ์ภาพถ่าย (phototypeur)	นายมิแชล แบร์ทรองด์
๓๐. นายชอง เรอญูเวล	๑๕-๘-๑๙๓๒	ช่างแกะสลักและตกแต่งไม้	นางแอนน์ นิกคอลลี
๓๑. นางมิแลน ซัลวาดอร์	๒๓-๑-๑๙๕๑	นักประดิษฐ์ผ้าลูกไม้	น.ส.ซิลวี มาลยาร์ด, น.ส.ฟลอรองซ์ กีแนท์ และ น.ส.ฟาเบียน โรส
๓๒. นายเบอร์นาร์ด สเตฟ	๒๑-๙-๑๙๒๖	ช่างทำกลองใส่วัสดุ หรือปกหนังสือเคลือบทอง	นายปาทริก วาน อาคเกอร์
๓๓. นายสเตฟาน โรมาไซ	๒๑-๗-๑๙๕๙	ช่างทำคันทึไวโอลิน	นางสาวดอเรียน บอดาร์ก
๓๔. นายปาสกาล โรมาสเซ	๓๐-๓-๑๙๖๑	ช่างเจียรไน	นายอแลง โอลิวีเย่

ชื่อ - สกุล	วันเดือนปีเกิด	ความสามารถพิเศษทางศิลปะ	ผู้สืบทอดความรู้
๓๕. นายเบอร์นาร์ดี ดิสเซ็ร็อง	๒๗-๓-๑๙๓๑	ช่างศิลป์ผู้เชี่ยวชาญ ด้านงานประติมากรรม	นายเทียร์รี เนอราท์
๓๖. นายฟร็องซัว แวกซ์เชิเออร์	๒๒-๑๑-๑๙๓๐	ผู้เชี่ยวชาญด้านงาน ผ้าไหม	นายลอรองท์ มัวรูต์
๓๗. นายเบอร์นาร์ดี แวกซ์เน	๑๓-๑๑-๑๙๓๗	ช่างกลึงวัสดุ ทำด้วยประติมากรรม	น.ส.มารี-ปีแอร์ แบล และ น.ส.แอนน์-เซซิล โรแบร์

ข้อสังเกตบางประการ

๑) ในบรรดาผู้ได้รับการสถาปนาเป็นปรมาจารย์ทางศิลปะจำนวน ๓๗ ท่านนี้ เกิดครั้งหนึ่งเป็นบุคคลที่อาศัยหรือประกอบกิจการอยู่ ณ กรุงปารีสและเมืองใกล้เคียง นอกจากนั้น เป็นบุคคลที่กระจายอยู่ตามเมืองในภูมิภาคจำนวนหนึ่ง ขณะเดียวกัน เมื่อพิจารณารายชื่อบุคคลที่เป็นสมาชิกของสมาคมคณะกรรมการอาชีพศิลปะ (CMA) พบว่าเกินครึ่งคือ ๒๓ คนในจำนวน ทั้งหมด ๓๖ คน เป็นบุคคลที่อาศัยอยู่ในเขตปริมณฑลของ Ile de France ซึ่งหมายถึงปารีสและเขตเมืองรอบนอก

๒) เกือบ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของบุคคลที่ได้รับการประกาศชื่อเป็นปรมาจารย์ทางศิลปะมักผ่านการเรียนรู้ทักษะและพัฒนาฝีมือความเป็นเลิศของตัวเองมาจากการเรียนรู้ในชีวิตประจำวันที่ใกล้ชิดตัว กล่าวคือจากบิดามารดาหรือปู่ย่าตายายที่ประกอบอาชีพนั้น ๆ อยู่

เดิมอันเป็นจารีตที่ทำสืบมาของครอบครัว ความหวงแหนในมรดกทางความรู้ของครอบครัวและบรรพบุรุษ ความรักในงานศิลป์ การแสวงหาความรู้ใหม่เพื่อพัฒนางาน และความสามารถเฉพาะของตัวเองสู่ความเป็นเลิศทางศิลปะ ประกอบกับการนำเอาเครื่องมือสมัยใหม่มาใช้อย่างเหมาะสม เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้บุคคลเหล่านี้สามารถสร้างสรรค์งานได้จนกลายเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางทั้งในแง่ความประณีต ความงดงามและทรงคุณค่าทางศิลปะของผลงาน

๓) ปัจจุบันผู้ที่มีความรู้จริงในงานศิลป์บางแขนงหายากขึ้น ในขณะที่เดียวกันการทำนุบำรุงทรัพย์สินทางศิลปะของชาติที่มีอยู่มากมาย และมีความหลากหลายย่อมมีความจำเป็น การอนุรักษ์ สืบทอดและพัฒนาสิ่งต่างๆ เหล่านี้ จำเป็นต้องฝึกฝนคนรุ่นต่อไป เพื่อสืบทอดมรดกเหล่านี้ ควบคู่ไปกับการสำนึกถึงความสำคัญของความรู้ที่สั่งสมอยู่ในตัวบุคคลที่ถ่ายทอดออกมาเป็นผลงานและประดิษฐ์กรรม อันเป็นเลิศและเป็นที่ยอมรับแก่สายตาของบุคคลทั่วไปแล้ว

เอกสารที่ใช้อ้างอิงในการแปลและเรียบเรียง

๑) กระทรวงวัฒนธรรม, การเสนอชื่อปรมาจารย์ทางศิลปะปี ค.ศ.๑๙๙๖, ปารีส, ๒๖ พฤศจิกายน ค.ศ.๑๙๙๖ ว่าด้วย :

ก. รายงานสรุปการเสนอชื่อ “ปรมาจารย์ทางศิลปะของปี ค.ศ.๑๙๙๖” (สำหรับสื่อมวลชน)

ข. สุนทรพจน์ของรัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรม (นาย Philippe Douste-Blazy)

ค. นโยบายรัฐต่อการสนับสนุนอาชีพศิลปะ

ง. ฐานะและบทบาทของปรมาจารย์ทางศิลปะ

จ. สภากรรมการอาชีพศิลปะและรายนามคณะกรรมการ สภาฯ

๒) กระทรวงวัฒนธรรม, ประวัติย่อและความเป็นเลิศใน ผลงานของปรมาจารย์ศิลปะของปี ค.ศ.๑๙๙๔, ค.ศ.๑๙๙๕ และค.ศ.๑๙๙๖, ปารีส, ๑๙๙๖

แนวทางการส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ

บทที่ ๘

แนวทางการจัดระบบ “ผู้ทรงภูมิปัญญา” ของประเทศโรมาเนีย

๑. ความเป็นมา

ปัจจุบันศิลปะพื้นบ้านดั้งเดิมของโรมาเนีย (Traditional Folk Art of Romania) กำลังเผชิญกับสภาวะที่ท้าทายทางเศรษฐกิจและสังคม เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของค่านิยมทางสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว นับแต่การจัดงานแสดงฝีมือหัตถกรรมพื้นบ้านประจำปีของโรมาเนีย (Annual Fair of the Folk Craftsmen of Romania) เห็นได้ชัดว่าฝีมือทางหัตถกรรมตกต่ำลง

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องจัดตั้ง “สถาบัน” ขึ้นมาเพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูศิลปะพื้นบ้าน (Traditional Arts) และถ่ายทอดไปสู่อนุชนรุ่นหลัง คณะผู้บริหารของกระทรวงวัฒนธรรมจึงได้จัดตั้ง “สถาบันศิลปะดั้งเดิมแห่งโรมาเนีย” (Traditional Academy of Arts of Romania : AATR) และ “พิพิธภัณฑ์เทคโนโลยีพื้นบ้านแห่งโรมาเนีย” (Museum of Folk Technology of Romania) ขึ้นโดยเป็นส่วนหนึ่งของ Muzeul

Civilizatiei Populare Traditional, ASTRA ในซิบู (Sibiu) พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
ดังกล่าวมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่งานศิลปะ รวมทั้งเป็นแหล่ง
กลางของการพบปะสังสรรค์ระหว่างศิลปิน (Folk Creators)

ผู้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมสถานภาพของศิลปินพื้นบ้าน
แห่งโรมาเนียอีกด้วย

สถาบัน AATR มีภารกิจในการมอบตำแหน่งกิตติมศักดิ์แก่นัก
สร้างสรรค์พื้นบ้าน ที่ได้รับการยอมรับว่า “เป็นผู้มีความเป็นเลิศ
ทางด้านฝีมือพื้นบ้านของประเทศโรมาเนีย”

๒. คำนิยาม

“ผู้ทรงภูมิปัญญา” (Living Human Treasures) ในประเทศ
โรมาเนีย หมายถึงผู้สร้างสรรค์งานวัฒนธรรมพื้นบ้าน อันได้แก่ ตำรา
เสียงเพลง การออกแบบทำไร่ ทำสวนคัตตี ตำราอาหาร และเทคนิค
การสร้างสรรค์ เป็นต้น ให้เป็นที่ยอมรับในสังคม

๓. วัตถุประสงค์ของการจัดระบบ

- (๑) เพื่อการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมโบราณ
- (๒) เพื่อบันทึกเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นระหว่าง
การสร้างสรรค์งานพื้นบ้านแบบดั้งเดิม
- (๓) เพื่อฟื้นฟูและให้การแนะนำด้านกิจกรรมที่สร้างสรรค์
- (๔) เพื่อถ่ายทอดศิลปะแบบดั้งเดิมสู่เยาวชนรุ่นหลัง
- (๕) เพื่อก่อให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของมรดกทาง
วัฒนธรรมอันยิ่งใหญ่ของชาติ

(๖) เพื่อส่งเสริมผลผลิตด้านศิลปะพื้นบ้านของโรมาเนียไปสู่ระดับนานาชาติ

๔. วิธีการคัดเลือก

(๑) เป็นศิลปินพื้นบ้านผู้มีความเป็นเลิศในการอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่นไว้

(๒) ได้รับการรับรองจากสมาชิกที่มี ตำแหน่งประธานสถาบันศิลปะพื้นบ้านอย่างน้อย ๓ คน

๕. เกณฑ์การคัดเลือก

(๑) การคัดเลือกไม่กำหนดอายุ เพศ ศาสนา อาชีพ หรือความเป็นชนกลุ่มน้อย (Ethnic Group)

(๒) ด้วยความเห็นชอบของผู้รับการเสนอชื่อ

๖. จำนวนสุทธิของผู้ที่ได้รับตำแหน่ง (ต่อปี)

๓๐ คน/ปี

๗. รางวัลเมื่อได้รับตำแหน่ง

ผู้ได้รับตำแหน่งจะได้รับประกาศนียบัตรแสดงถึงการเป็นสมาชิกของสถาบันศิลปะดั้งเดิม (Diploma of Traditional Arts Academy Membership)

๘. หน้าที่ของผู้ได้รับตำแหน่ง

(๑) ต้องเป็นผู้ที่ตระหนักถึงกฎเกณฑ์และสร้างงานให้เป็นไปตามเป้าประสงค์ขององค์กร

(๒) มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยสถาบันการศึกษา ศิลปะพื้นบ้าน

(๓) ร่วมมือกับสมาชิกท่านอื่นๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย สูงสุด

(๔) ริเริ่มผลงานของตนเอง เพื่อพัฒนาโครงการของสถาบันฯ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

หมายเหตุ : ดูรายละเอียดในภาคผนวก เรื่อง “Romania System for the Protection of Traditional Art”

บทที่ ๙

บทวิเคราะห์แนวทางจัดระบบ "ผู้ทรงภูมิปัญญา" ของต่างประเทศ

จากแนวทางการจัดระบบ "ผู้ทรงภูมิปัญญา" ของประเทศต่างๆ
อันได้แก่ ยูเนสโก สาธารณรัฐเกาหลี ญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ ฝรั่งเศส และ
โรมาเนียดังที่กล่าวแล้ว เมื่อนำมาเปรียบเทียบตามกรอบและ
แนวทางในการส่งเสริมการดำเนินงานที่ยูเนสโกกำหนดไว้ ดังนี้

๑. ความหมาย
๒. วัตถุประสงค์
๓. วิธีการคัดเลือก
๔. เกณฑ์การคัดเลือก
๕. จำนวนผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง
๖. รางวัลสำหรับผู้ทรงภูมิปัญญา
๗. หน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา
๘. การถ่ายทอดและการสงวนรักษามรดกทางภูมิปัญญา
๙. การเผยแพร่และการสนับสนุน

สาระสำคัญของการทำงานส่งเสริมภูมิปัญญาของแต่ละประเทศ แยกตามประเด็นในกรอบของยูเนสโก ปรากฏดังนี้

ตารางสรุปผลการดำเนินงานด้านภูมิปัญญาของแต่ละประเทศ โดยสถาบันแห่งชาติว่าด้วยภูมิปัญญาและการศึกษาไทย

๑. ความหมาย

องค์กร/ประเทศ	ความหมาย
UNESCO	ผู้ทรงภูมิปัญญา หมายถึง ผู้ที่ใช้ทักษะและเทคนิค ในการคิดสรรค์สิ่งๆที่ดำเนินการอยู่ในชีวิตประจำวัน มารังสรรค์ให้เป็นผลงานที่เปี่ยมด้วยศิลปะอันวิจิตรบรรจงสามารถสืบทอดไปยังอนุชนรุ่นหลังเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติแต่ละรัฐ สมาชิกอาจจะกำหนดตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญาแตกต่างกันตามความเหมาะสม
ประเทศเกาหลี	ผู้ทรงภูมิปัญญา (Wisdom Holder) หมายถึง ผู้มีผลงานเป็นเลิศที่แสดงออกถึง วัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่มีความโดดเด่นในด้านประวัติศาสตร์ การศึกษา ศิลปะและความรุ่งเรืองของท้องถิ่น โดยแบ่งเป็น ๒ ประเภทคือ (๑) ศิลปะการแสดง (๒)เทคนิคการใช้ผลิตงานฝีมือ

องค์กร/ประเทศ	ความหมาย
ประเทศญี่ปุ่น	<p>ผู้ทรงภูมิปัญญา (Wisdom Holder) หมายถึงผู้ที่ได้รังสรรค์ผลงานที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะในเรื่องต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none">๑. เน้นความเป็นเลิศด้านการละคร ดนตรี นาฏศิลป์ งานฝีมือและเทคนิค เป็นต้น๒. เน้นวัฒนธรรมพื้นบ้าน ซึ่งประกอบด้วย อาหาร เครื่องแต่งตัว ที่อยู่อาศัย อาชีพ ศาสนา พิธีกรรม ศิลปะการแสดง นาฏศิลป์ และดนตรีพื้นบ้าน
ประเทศฟิลิปปินส์	<p>ศิลปินแห่งชาติ(ผู้ทรงภูมิปัญญาแห่งชาติ) ได้แก่ บุคคลที่มีความเป็นเลิศในด้านดนตรี นาฏศิลป์ การละเล่น การละครและพิธีกรรม และได้แสดงออกถึงความเป็นเลิศเหล่านี้ให้ปรากฏแก่สาธารณชนและเป็นที่ยอมรับ</p>
ประเทศฝรั่งเศส	<p>ปรมาจารย์ทางศิลปะ (เมธาจารย์ด้านศิลปะ) คือผู้ที่ผ่านการเลือกสรรจากผลงานศิลปะที่เป็นเลิศ จนได้รับการประกาศเกียรติคุณ เป็นปรมาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปะของชาติในแขนงต่าง ๆ</p>

องค์กร/ประเทศ	ความหมาย
ประเทศโรมาเนีย	ผู้ทรงภูมิปัญญา หมายถึงผู้สร้างสรรค์งานวัฒนธรรมพื้นบ้าน ได้แก่ ตำราเสียงเพลง การออกแบบทอผ้า ทัศนคติตำราอาหาร และเทคนิคการสร้างสรรค์ เป็นต้น ให้เป็นที่ยอมรับในสังคม

2. วัตถุประสงค์

องค์กร/ประเทศ	วัตถุประสงค์
UNESCO	<ol style="list-style-type: none">๑. เพื่อรักษาทักษะและเทคนิคที่จำเป็นสำหรับการสร้างสรรค์มรดกทางภูมิปัญญา อันมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และศิลปะเหล่านั้นไว้๒. เพื่อยกย่องและให้รางวัลกับผู้ทรงภูมิปัญญาที่มีทักษะ และเทคนิคขั้นสูง เพื่อจะได้ปฏิบัติหน้าที่สร้างสรรค์ พัฒนา และขยายขอบข่ายงาน และถ่ายทอดความรู้สู่คนรุ่นใหม่๓. เพื่อส่งเสริมเยาวชนให้ตระหนักใน ความสำคัญ และอุทิศตนให้กับการรู้จักทักษะ และเทคนิคที่จำเป็นในการสร้างสรรค์มรดกทางภูมิปัญญา โดยสนับสนุนให้พวกเขาได้มีชื่อเสียง มีฐานะดีขึ้นและมีโอกาสได้พัฒนางานให้ถึงระดับความเป็นเลิศ

องค์กร/ประเทศ	วัตถุประสงค์
ประเทศเกาหลีใต้	เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์และสืบทอดถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาให้แพร่หลายและคงอยู่สืบไป ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชาติมีความเข้าใจใน การปรับเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมเดิมและพัฒนาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งอาจเข้ามากระทบทำให้วัฒนธรรมเบี่ยงเบน
ประเทศญี่ปุ่น	๑. เพื่อปรับปรุงทักษะทางศิลปะ ๒. เพื่อบันทึกรวบรวมความรู้ทาง ด้านงานศิลป์สำหรับคนรุ่นหลัง ๓. เพื่อนำเสนองานเหล่านี้ ต่อสาธารณชน ๔. เพื่อถ่ายทอดและฝึกคนรุ่นใหม่ ให้ประสบความสำเร็จในสาขานั้น ๆ
ประเทศฟิลิปปินส์	เพื่ออนุรักษ์ ทักษะทางศิลปะของประเทศ และถ่ายทอดไปยังลูกหลาน
ประเทศฝรั่งเศส	เพื่อการสืบทอดความรู้ เทคนิคและความเป็นเลิศด้านศิลปะแต่ละแขนงที่มีอยู่ในประเทศ ปรมาจารย์ทางศิลปะถือเป็นช่างฝีมือแห่งอนาคตเป็นการส่งเสริมบทบาท ส่งเสริมอาชีพที่หายาก และสานต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่สั่งสมกันมาหลายชั่วอายุคน จากรุ่นหนึ่ง ไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง

องค์กร/ประเทศ	วัตถุประสงค์
ประเทศโรมาเนีย	<ol style="list-style-type: none">๑. เพื่อการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมโบราณ๒. เพื่อบันทึกการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นระหว่างการสร้างสรรค์งานพื้นบ้านแบบดั้งเดิม๓. เพื่อฟื้นฟูและให้การแนะนำด้านกิจกรรมที่สร้างสรรค์๔. เพื่อถ่ายทอดศิลปะแบบดั้งเดิมสู่เยาวชนรุ่นหลัง๕. เพื่อให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมอันยิ่งใหญ่ของชาติ๖. เพื่อส่งเสริมผลผลิตด้านศิลปะพื้นบ้านของโรมาเนียไปสู่ระดับนานาชาติ

3. วิธีการคัดเลือก

องค์กร/ประเทศ	วิธีการคัดเลือก
UNESCO	<ol style="list-style-type: none">๑. หลักการที่จำเป็นเพื่อฝึกปฏิบัติในการดำเนินงาน ประกอบด้วย<ol style="list-style-type: none">(๑) การจำแนกสาขาภูมิปัญญา(๒) การกำหนดเกณฑ์การคัดเลือก(๓) จำนวนสูงสุดที่จะคัดเลือกในแต่ละปี

องค์กร/ประเทศ

วิธีการคัดเลือก

(๔) ประเภทรางวัล

(๕) หน้าที่ที่ต้องปฏิบัติเมื่อได้รับการคัดเลือก

การคัดเลือก

(๖) การเพิกถอนสิทธิ/ตำแหน่งในกรณีที่ไม่อาจปฏิบัติภารกิจได้ หรือมีข้อจำกัดอื่น ๆ

๒. ข้อควรคำนึงในการจำแนกสาขาภูมิปัญญา และการสรรหาผู้ทรงภูมิปัญญา

(๑) การจำแนกสาขาไม่จำเป็นต้องครอบคลุมวิถีชีวิตของคนทั่วประเทศ แต่ควรกำหนดประเภทและที่มาของมรดกทางภูมิปัญญาให้ชัดเจน

(๒) ควรแต่งตั้งคณะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้สรรหาผู้ทรงภูมิปัญญาเพื่อดำเนินการในเรื่องต่อไปนี้

๑) ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมรดกทางภูมิปัญญาที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์และส่งเสริม

๒) คัดเลือกผู้มีทักษะและเทคนิคทางภูมิปัญญาที่ควรแก่การอนุรักษ์และส่งเสริม เพื่อยกย่องให้เป็น "ผู้ทรงภูมิปัญญา"

องค์กร/ประเทศ	วิธีการคัดเลือก
ประเทศเกาหลีใต้	๓) ยกเลิกสถานภาพเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่ง "ผู้ทรงภูมิปัญญา" เมื่อมีเหตุผลอันควร
	๔) ส่งเสริมให้มีการบันทึกและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลงาน รวมทั้งทักษะและเทคนิคของผู้ทรงภูมิปัญญาไว้เพื่อเผยแพร่ต่อไป
	๑. การสำรวจ คณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรม ที่ปรึกษาสมบัติทางวัฒนธรรม และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องทำการสำรวจตรวจสอบเกี่ยวกับประวัติ เนื้อหา คุณลักษณะของผู้ได้รับการเสนอชื่อ
	๒. การแต่งตั้ง แบ่งเป็น ๒ ขั้นตอนคือ ขั้นที่ ๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา เป็นผู้พิจารณาจากรายงานการตรวจสอบว่า สมบัติทางวัฒนธรรมชิ้นนี้ มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ทางวิชาการ และทางศิลปะควรค่าแก่การอนุรักษ์หรือไม่เพียงไร หากเห็นชอบก็ขึ้นทะเบียนเป็นสมบัติของรัฐ หรือหากมีค่ามากกว่านี้ ก็จะได้มีการประกาศ เป็น IICP "สมบัติทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่ายิ่ง" ต่อไป

องค์กร/ประเทศ

วิธีการคัดเลือก

ขั้นที่ ๒ เมื่อเป็น IICP อย่างเป็นทางการแล้ว ผู้คิด /ผู้สร้างสรรค์ผลงานขั้นนั้น ก็จะได้รับยกย่องให้เป็น "ผู้ทรงภูมิปัญญา" และต้องถ่ายทอดให้ชนรุ่นต่อไปได้ ในบางกรณีที่ไม่สามารถถ่ายทอดได้ด้วยบุคคลเพียงคนเดียว จำต้องอาศัยกลุ่ม/องค์กรเป็นตัวถ่ายทอด อาทิ การละครและพิธีกรรม กลุ่ม/องค์กรเหล่านั้นก็จะได้รับการประกาศยกย่องให้เป็น "ผู้ทรงภูมิปัญญา" ด้วยเช่นกัน

๓. การเพิกถอนตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา

(๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

วัฒนธรรมและการกีฬา อาจทำการเพิกถอนตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา หลังจากได้รับการพิจารณาโดยตรงจากคณะกรรมการสมบัติทางวัฒนธรรมแล้วว่าผู้ถ่ายทอดนั้น ๆ มีความไม่สมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจ หรือมีเหตุผลอื่นเพียงพอที่จะเพิกถอนตำแหน่งได้ รายชื่อผู้ที่ถูกเพิกถอนต้องส่งไปยังกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬาภายใน ๓๐ วัน

องค์กร/ประเทศ	วิธีการคัดเลือก
	(๒) เมื่อผู้ทรงภูมิปัญญาเสียชีวิต การถูกเพิกถอนจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ
	(๓) กรณีกลุ่ม/องค์กร จะถูกเพิกถอนสิทธิ/รางวัล เมื่อสมาชิกในกลุ่ม/องค์กรนั้นได้เสียชีวิตลงทั้งหมด ซึ่งจะประกาศไว้ในหนังสือราชกิจจานุเบกษาของทางราชการ
ประเทศญี่ปุ่น	คณะกรรมการพิทักษ์สมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณเป็นผู้คัดเลือกสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และศิลปกรรมรวมทั้งผู้สร้างสรรค์ผลงานดังกล่าวตามเกณฑ์การคัดเลือกที่ได้กำหนดไว้
ประเทศฟิลิปปินส์	ขั้นตอนที่ ๑ ต้องได้รับคำเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาคัดเลือก ซึ่งประกอบด้วย (๑) ผู้ประสานงานด้านศิลปะจากศูนย์วัฒนธรรมแห่งฟิลิปปินส์ (๒) ประธานคณะอนุกรรมการด้านศิลปะ

องค์กร/ประเทศ	วิธีการคัดเลือก
	(๓) คณะกรรมการมรดกวัฒนธรรมและการเผยแพร่วัฒนธรรม ซึ่งแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี
	(๔) ที่ปรึกษาด้านศิลปภาคเอกชนของศูนย์วัฒนธรรมแห่งฟิลิปปินส์
	(๕) ประธานของสภา CCP (สภาวัฒนธรรมแห่งฟิลิปปินส์) ระดับท้องถิ่น ขั้นตอนที่ ๒ จะต้องผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการแห่งชาติ ซึ่งประกอบด้วย
	(๑) สมาชิกของคณะกรรมการบริหารของ CCP
	(2) คณะกรรมการบริหารของ PCCA (กรรมาธิการว่าด้วยวัฒนธรรมและศิลปะที่แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี) ขั้นตอนสุดท้ายได้รับความเห็นชอบจากประธานาธิบดี

องค์กร/ประเทศ	วิธีการคัดเลือก
ประเทศฝรั่งเศส	<p data-bbox="667 464 1221 940">สภาคณะกรรมการอาชีพศิลปะ (CMA) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๙๔ เป็นกลไกหนึ่งของกระทรวงวัฒนธรรม ทำหน้าที่ด้านการศึกษา เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์และพัฒนาอาชีพศิลปะแขนงต่าง ๆ ที่กำลังจะหมดสิ้นไป สมาชิกของคณะกรรมการนี้ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรี กระทรวงวัฒนธรรม อยู่ในวาระการทำงานเป็นเวลา ๓ ปี แต่แต่ละคนมีสิทธิต่ออายุได้ไม่เกินหนึ่งครั้ง</p> <p data-bbox="667 953 1221 1367">สภาฯ นี้มีสถานะคล้ายกับสำนักแห่งความรู้สำนักหนึ่ง หรือเป็นห้องปฏิบัติการทางความคิดและการริเริ่มสร้างสรรค์ด้านศิลปะ โดยมีภารกิจหลักคือ การทำนุบำรุงรักษามวลความรู้ที่มีลักษณะเป็นหนึ่งเดียว และควรค่าแก่การอนุรักษ์ รวมถึงการมุ่งส่งเสริมประดิษฐ์กรรมร่วมสมัยทางศิลปะไว้เป็นมรดกของชาติ</p> <p data-bbox="667 1379 1221 1585">สภากรรมการอาชีพศิลปะ ซึ่งทำหน้าที่เลือกเฟ้นมืออาชีพที่มีความเป็นเลิศทางศิลปะเพื่อประกาศยกย่องเป็นปรมาจารย์ด้านศิลปะ</p>

องค์กร/ประเทศ	วิธีการคัดเลือก
ประเทศโรมาเนีย	คณะกรรมการคัดเลือกของ AATR จะพิจารณาผู้มีคุณสมบัติต่อไปนี้ ๑. เป็นศิลปินพื้นบ้านผู้มีความเป็นเลิศในการอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่นได้ ๒. ได้รับการรับรองจากสมาชิกที่มีตำแหน่งประธานสถาบันศิลปินพื้นบ้านอย่างน้อย ๓ คน

๔. เกณฑ์การคัดเลือก

องค์กร/ประเทศ	เกณฑ์การคัดเลือก
UNESCO	๑. เกณฑ์การคัดเลือก "มรดกทางภูมิปัญญา" ประกอบด้วยหลักการดังนี้ (๑) มีความโดดเด่นและมีคุณค่าเชิงสร้างสรรค์สำหรับมวลมนุษยชาติ (๒) มีความเป็นเอกลักษณ์ทางด้านประเพณี วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ (๓) มีลักษณะบ่งบอกถึงที่มาของท้องถิ่นหรือพื้นที่อย่างชัดเจน (๔) ตกอยู่ในภาวะอันตรายและเสี่ยงต่อการสูญหาย เนื่องจากจำนวนผู้สืบทอดและผู้ดำเนินการน้อยลง (๕) มีนัยแห่งการสูญเสียเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและชาติมาตรการในการปกป้องคุ้มครอง

องค์กร/ประเทศ	เกณฑ์การคัดเลือก
	<p>๒. เกณฑ์การคัดเลือก "ผู้ทรงภูมิปัญญา" ควรประกอบด้วยหลักการดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none">(๑) ระดับของความชำนาญทักษะ(๒) การทำคุณประโยชน์ต่อบุคคล/กลุ่ม(๓) ความสามารถในการพัฒนาทักษะหรือเทคนิคของตน(๔) ความสามารถในการถ่ายทอดทักษะหรือเทคนิคไปสู่ผู้เรียน
ประเทศเกาหลีใต้	<ul style="list-style-type: none">๑. มีคุณค่าทางวิชาการและงานศิลปะอย่างเด่นชัด๒. มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์๓. สะท้อนความรุ่งเรืองของท้องถิ่นอย่างชัดเจน
ประเทศญี่ปุ่น	<ul style="list-style-type: none">๑. มรดกทางวัฒนธรรมที่มีคุณลักษณะเป็นศิลปะวัตถุ เน้นการเป็นสิ่งที่มีความค่าทางศิลปะสูง เป็นการทิ้งร่องรอยทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญไว้และเป็นส่วนหนึ่งของท้องถิ่น๒. ผู้มีผลงานดีเด่น เป็นรายบุคคลหรือกลุ่ม เพื่อประกาศยกย่องให้เป็น "ผู้ทรงภูมิปัญญา" โดยต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

องค์กร/ประเทศ	เกณฑ์การคัดเลือก
ประเทศฟิลิปปินส์	(๑) เป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญเป็นอย่างดีเกี่ยวกับสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณซึ่งเป็นผลงานที่มีความโดดเด่นเป็นพิเศษ
	(๒) เป็นผู้มีความรู้ ความชำนาญอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการบูรณะและรักษาสมบัติทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์
	๑. เป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่หรือเสียชีวิตไปแล้ว ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งระบบนี้ในปี ค.ศ. ๑๙๗๔
	๒. เป็นผู้สร้างผลงานอย่างมีเอกลักษณ์ และเกียรติภูมิของประเทศชาติ
	๓. เป็นผู้มีความโดดเด่นในผลงานต่อไปนี้
	(๑) วิจัย อนุรักษ์ และสร้างผลงาน วัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง
	(๒) ริเริ่มสร้างสรรค์ สนับสนุนการ พัฒนารูปแบบงานศิลปะ โดยนำของเก่า มาผสมผสานกับของใหม่ และทำให้ศิลปะ ดั้งเดิมเป็นที่ยอมรับ และชื่นชอบจากชนรุ่นใหม่ ในสังคม
	(๓) เสาะแสวงหาวิธีการพัฒนางาน ให้มีรูปแบบใหม่อย่างสม่ำเสมอ

องค์กร/ประเทศ

เกณฑ์การคัดเลือก

๔. ศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานได้รับความสำเร็จจากผลงานของตนอย่างสูง และลงบันทึกผลงานของตนไว้ เพื่อเอื้อประโยชน์แก่การพัฒนาของตน และงานศิลปะของชาติในอนาคต

๕. เป็นผู้ที่รู้จักและยอมรับโดยเพื่อนศิลปิน และนักวิจารณ์งานศิลปะอย่างกว้างขวาง

ประเทศฝรั่งเศส

๑. เป็นศิลปินมืออาชีพที่มีความเป็นเลิศในด้านความรู้ ทักษะซึ่งเป็นที่รู้จักในหมู่บุคคลในวงการอาชีพเดียวกัน มีประสบการณ์ทางวิชาชีพมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๑๐ ปีและผ่านกระบวนการพิสูจน์ถึงความสร้างสรรค์และการเสริมสร้างสิ่งใหม่ในอาชีพเฉพาะตัวที่ทำอยู่

๒. สถานคณะกรรมการอาชีพศิลปะจะเป็นผู้ศึกษาและคัดเลือกบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อ โดยคำนึงถึงการกระจายครอบคลุมไปสู่แต่ละอาชีพประกอบอาชีพที่มีอยู่ และให้ความสำคัญกับอาชีพที่เหลือน้อยหรือกำลังจะสูญสิ้นไปแล้วเป็นพิเศษ

องค์กร/ประเทศ	เกณฑ์การคัดเลือก
	๓. ผู้ได้รับการคัดเลือกจะถูกนำเสนอ รัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งจะเป็นผู้ ประกาศสถาปนาบุคคลเหล่านี้เป็น "ปรมาจารย์ ทางศิลปะ" อีกครั้งหนึ่ง สถานภาพของ ปรมาจารย์ทางศิลปะนี้จะดำรงอยู่จนบุคคล สิ้นชีวิต
ประเทศโรมาเนีย	๑. ไม่กำหนดอายุ เพศ ศาสนา อาชีพ หรือความเป็นชนกลุ่มน้อย
๕. จำนวนของผู้ได้รับการแต่งตั้ง	
องค์กร/ประเทศ	จำนวนของผู้ได้รับการแต่งตั้ง
UNESCO	ผู้ที่ควรยกย่องเป็นผู้ทรงภูมิปัญญา ในแต่ ละปีไม่จำกัดจำนวน แต่ผู้ถูกเสนอชื่อต้อง เป็นผู้ประสบความสำเร็จและมีผลงานดีเด่น จนเป็นที่ประจักษ์
ประเทศเกาหลีใต้	นับตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ค.ศ. ๑๙๙๕ เป็นต้นมา มีผู้ได้รับการประกาศยกย่องให้ เป็นผู้ทรงภูมิปัญญาทั้งสิ้น ๙๒ ราย แบ่งเป็น ประเภทบุคคลจำนวน ๑๖๗ คน และประเภท องค์กรอีก ๕๐ องค์กร
ประเทศญี่ปุ่น	จำนวน "ผู้ทรงภูมิปัญญา" นับจนถึงวันที่ ๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๙๔ มีจำนวนทั้งสิ้น ๕๒ ราย เป็นบุคคล ๒๖ ราย และกลุ่มบุคคล ๒๓ กลุ่ม สมบัติทางวัฒนธรรมพื้นบ้านที่สำคัญมี ๑๕๘ รายการ

องค์กร/ประเทศ	จำนวนของผู้ได้รับการแต่งตั้ง
ประเทศฟิลิปปินส์	นับแต่เดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๙๖ เป็นต้นมา ศิลปินได้รับการคัดเลือกจำนวน ๖ คน
ประเทศฝรั่งเศส	ช่วงปี ค.ศ. ๑๙๙๔ - ๑๙๙๖ ผู้ได้รับเลือกเป็นปรมาจารย์ทางศิลปะจำนวน ๓๗ คน
ประเทศโรมาเนีย	๓๐ คน/ปี

๖. รางวัลสำหรับผู้ทรงภูมิปัญญา

องค์กร/ประเทศ	รางวัลสำหรับผู้ทรงภูมิปัญญา
UNESCO	<p>การมอบรางวัลให้กับ "ผู้ทรงภูมิปัญญา" ควรพิจารณาเรื่องต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none">๑. ควรมอบรางวัลอย่างเป็นทางการ๒. ควรมีการจัดงานเชิดชูเกียรติเมื่อได้รับรางวัลเพื่อเพิ่มคุณค่าและความภาคภูมิใจ๓. ควรเผยแพร่ประชาสัมพันธ์รายนามและผลงานของผู้ทรงภูมิปัญญาอย่างกว้างขวาง๔. มาตรการส่งเสริมให้ผู้ทรงภูมิปัญญา มีโอกาสถ่ายทอดความรู้สู่ผู้เรียนทั้งในและนอกระบบโรงเรียน๕. ควรจัดหาสวัสดิการสำหรับผู้ทรงภูมิปัญญา รวมทั้งการยกเว้นภาษีที่เกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ทรงภูมิปัญญา

องค์กร/ประเทศ ประเทศเกาหลีใต้	<p data-bbox="730 409 1104 462">รางวัลสำหรับผู้ทรงภูมิปัญญา</p> <p data-bbox="665 462 1221 556">รัฐอาจต้องให้เงินสนับสนุนทั้งหมดหรือบางส่วนดังนี้</p> <ol data-bbox="665 556 1221 1071" style="list-style-type: none"><li data-bbox="665 556 1221 661">๑. ค่าใช้จ่ายจำเป็นสำหรับกำหนดมาตรการตามขั้นตอนของระบบบริหาร<li data-bbox="665 661 1221 871">๒. ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นสำหรับการจัดการการสงวนรักษา และการบันทึกข้อมูลตามที่ระบุไว้ใน "การกำหนด/แต่งตั้งสมบัติทางวัฒนธรรมแห่งชาติ"<li data-bbox="665 871 1221 1071">๓. ค่าใช้จ่ายสำหรับการปกป้องและครองชีพของผู้ทรงภูมิปัญญาภายใต้ข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น รัฐจะต้องดำเนินการดังนี้ <p data-bbox="665 1081 1221 1333">(๑) สนับสนุนงบประมาณในการจัดสร้างศูนย์ฝึกอบรมและถ่ายทอดสำหรับผู้ทรงภูมิปัญญา เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้อุทิศตนในการสร้างงานและถ่ายทอดศิลปะได้อย่างเต็มที่</p> <p data-bbox="665 1333 1221 1696">(๒) ให้ทุนแก่เด็กที่มีความสามารถสนับสนุนดูแลค่าใช้จ่ายแก่ครูผู้ช่วย ในการจัดกิจกรรมอื่น ๆ รัฐต้องรับภาระในการผลิตและการสั่งซื้อเครื่องมือสื่อการสอนที่จำเป็น รวมทั้งรับผิดชอบต่อการดำเนินการขององค์กรที่ได้รับมอบหมายให้ดูแล "ผู้ทรงภูมิปัญญา" อีกด้วย</p>
----------------------------------	--

องค์กร/ประเทศ	รางวัลสำหรับผู้ทรงภูมิปัญญา
ประเทศญี่ปุ่น	จำนวนเงิน ๒ ล้านเยน/ปี/คน และเงินช่วยเหลือบางส่วนให้กับกลุ่มและรัฐบาลท้องถิ่นในการจัดการแสดงและฝึกอบรม
ประเทศฟิลิปปินส์	๑. เงินสดและเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ๒. เงินบำนาญ ๓. ค่ารักษาพยาบาล ๔. เงินประกันชีวิต ๕. ได้รับเกียรติให้เข้าร่วมงาน รัฐพิธีและงานเฉลิมฉลองต่าง ๆ ๖. รัฐดูแลเรื่องการจัดงานศพอย่างเป็นทางการ ๗. มีโอกาสได้รับเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปแสดงผลงานอย่างเป็นทางการ เพื่อเผยแพร่เกียรติภูมิของชาวฟิลิปปินส์
ประเทศโรมาเนีย	ได้รับประกาศนียบัตรแสดงถึงการเป็นสมาชิกของสถาบันศิลปะดั้งเดิม (AATR)
๗. หน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา	
องค์กร/ประเทศ	หน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา
UNESCO	๑. พัฒนาทักษะและเทคนิคอย่างต่อเนื่อง ๒. ถ่ายทอดทักษะและเทคนิค โดยรัฐจะเป็นผู้รับผิดชอบในการผลิตรายการเพื่อการถ่ายทอดในรูปแบบต่าง ๆ

องค์กร/ประเทศ	<p>หน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา</p> <p>๓. รัฐดำเนินโครงการร่วมกับสำนักงานจัดการมรดกทางภูมิปัญญา</p> <p>๔. รายได้ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินโครงการร่วมกันระหว่างผู้ทรงภูมิปัญญากับรัฐ ให้รัฐเป็นผู้ดูแลทั้งสิ้น</p>
ประเทศเกาหลีใต้	<p>๑. ถ่ายทอดงานศิลป์และทักษะ</p> <p>๒. สาธิต/เผยแพร่ผลงานสู่สาธารณชนโดย</p> <p>(๑) ในกรณีที่เป็นงานฝีมือ : จัดแสดงนิทรรศการ</p> <p>(๒) ในกรณีที่เป็นงานศิลปะการแสดง : จัดการแสดงอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง</p>
ประเทศญี่ปุ่น	<p>เป็นผู้ถ่ายทอด สืบทอดงานศิลป์วัฒนธรรมแก่บุคคลทั่วไป โดยรัฐมีหน้าที่ให้การสนับสนุนงบประมาณในการจัดกิจกรรมเพื่อการถ่ายทอดเหล่านี้ด้วย</p>
ประเทศฝรั่งเศส	<p>ถ่ายทอดความรู้และทักษะด้านศิลปะแก่เยาวชน ที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นศิษย์ผู้รับการถ่ายทอด</p>
ประเทศโรมาเนีย	<p>๑. ต้องเป็นผู้ที่ตระหนักถึงกฎเกณฑ์และสร้างงานให้เป็นไปตามเป้าประสงค์ขององค์กร</p> <p>๒. มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยสถาบันการศึกษาศิลปะพื้นบ้าน</p>

องค์กร/ประเทศ หน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา

๓. ร่วมมือกับสมาชิกท่านอื่นๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายสูงสุด
๔. ริเริ่มผลงานของตนเอง เพื่อพัฒนาโครงการของสถาบันฯ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๘. การถ่ายทอดและการสงวนรักษามรดกทางภูมิปัญญา

องค์กร/ประเทศ การถ่ายทอดและการสงวนรักษามรดกทางภูมิปัญญา

UNESCO ในกรณีที่ เป็น "ผู้ทรงภูมิปัญญา" ไม่สามารถปฏิบัติภารกิจได้ เนื่องจากปัญหาสุขภาพ อายุ และ สภาวะทางจิตใจให้ผู้ทรงภูมิปัญญายังคงอยู่ในตำแหน่งได้โดยอาจดเงินอุดหนุนประจำปี อาทิ เงินประจำตำแหน่งในบางช่วงกรณีที่ผู้ทรงภูมิปัญญา มีสุขภาพแข็งแรง หากไม่สามารถสร้างสรรค์ผลงานอย่างต่อเนื่องก็อาจตัดเตือนได้ หากไม่สามารถสร้างผลงานได้ต่อไปก็ให้งดเงินประจำปีลงเช่นกัน

ประเทศเกาหลีใต้ ๑. กระทรวงวัฒนธรรม ด้วยความร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ จะคัดเลือกเยาวชนเข้ารับการถ่ายทอดทักษะ เทคนิควิธีการจากศิลปินเป็นเวลา ๖ เดือน ถึง ๔ ปี ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละหลักสูตร และจะต้องรายงานผลการสอบทุกปี ผู้ที่มีความสามารถถึงระดับที่กำหนดไว้เท่านั้น จึงจะได้ประกาศนียบัตรและ

องค์กร/ประเทศ	<p>การถ่ายทอดและการสงวนรักษามรดกทางภูมิปัญญา กระทรวงก็จะคัดเลือกเป็นครูผู้ช่วย โดย กระทรวงฯ เป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการดำเนิน งานทั้งสิ้น และเพื่อให้การถ่ายทอดสัมฤทธิ์ผล รัฐบาลต้องจัดสร้างศูนย์ฝึกอบรมไว้ให้ครูเหล่านี้ ได้แสดงผลงานอีกด้วย</p>
ประเทศญี่ปุ่น	<p>๒. ศิลปินจะต้องจัดนิทรรศการสู่สาธารณชน ปีละ ๑ ครั้ง หรือภายในโอกาสอันควรโดย ศิลปินจะส่งโครงการเพื่อขอรับงบประมาณ สนับสนุนในกรณีที่มีรายได้เกิดขึ้นจากการจัด นิทรรศการนั้น ๆ รายได้นี้จะถูกนำไปสมทบกับ งบประมาณที่ได้มีการสนับสนุนโดยรัฐต่อไป</p> <p>๑. รัฐบาลจะสนับสนุนค่าใช้จ่ายประมาณ ปีละ ๒ ล้านเยน แก่ผู้ทรงภูมิปัญญาเพื่อฝึกฝน ที่จะทำการถ่ายทอดภูมิปัญญาแขนงต่าง ๆ โดย เฉพาะศิลปะการแสดงและเทคนิคการช่าง</p> <p>๒. สภาศิลปะญี่ปุ่น จะสนับสนุนการแสดง HICP หรือในระดับชาติและระดับภูมิภาค เป็นประจำทุกปี เช่น "Kumi-orei" จะจัดแสดง ในระดับชาติ "Noh" จะจัดแสดงในระดับ ภูมิภาคและท้องถิ่น เป็นต้น</p>
ประเทศฟิลิปปินส์	<p>ศูนย์วัฒนธรรมแห่งฟิลิปปินส์ (CCP) จะมี บทบาท สำคัญในการสนับสนุนการถ่ายทอด ทางภูมิปัญญาสาขาต่าง ๆ ทั้งในรูปแบบศิลปะ</p>

องค์กร/ประเทศ	การถ่ายทอดและการสงวนรักษามรดกทางภูมิปัญญา การแสดง นิทรรศการ และการประชุมสัมมนา ในรูปแบบต่างๆ ด้วยความร่วมมือของสถาบัน การศึกษาและองค์กรที่เกี่ยวข้องในจังหวัด ต่างๆ
ประเทศฝรั่งเศส	การประกาศเชิดชูบุคคลถือเป็นการเชิดชูให้ทุกคนเกิดสำนึกต่อการศึกษาของบุตรหลาน ในอนาคตด้วยว่า การศึกษาของเยาวชนจะไม่ สมบูรณ์ หากปราศจากการบูรณาการเอามิติ ของการทำงานฝีมือเข้าเป็นส่วนหนึ่งของ กระบวนการบ่มเพาะทรัพยากรมนุษย์ ทั้งในส่วนที่ เป็นปัญญาและจินตนาการของบุคคลรวมอยู่ ด้วยกัน อีกนัยหนึ่งการประกาศเกียรติคุณ ปรมาจารย์ทางศิลปะก็คือ การประกาศศักดิ์ศรี ความเท่าเทียมระหว่างงานใช้แรงงานกับงานใช้ สมอมนั่นเอง
โรมาเนีย	สถาบันศิลปะพื้นบ้านแห่งโรมาเนีย (AATR) ร่วมกับหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง สถาบันการศึกษาในการส่งเสริม และสนับสนุน การถ่ายทอดศิลปะพื้นบ้านแก่เด็ก และเยาวชน โดยมีผู้ทรงภูมิปัญญาที่ได้ประกาศเกียรติคุณ ปีละ ๓๐ คนเป็นผู้ถ่ายทอด

๙. การเผยแพร่และการสนับสนุน

องค์กร/ประเทศ การเผยแพร่และการสนับสนุน

UNESCO

๑. รัฐสมาชิกอาจเสนอรับการสนับสนุนจากยูเนสโกในการจัดการฝึกอบรมบุคคลที่ทำงานเกี่ยวกับ "ผู้ทรงภูมิปัญญา" รวมทั้งการจัดทำระบบข้อมูลด้านต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่

๒. ร่วมกับรัฐสมาชิกในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวด้านมรดกทางภูมิปัญญาของประเทศต่าง ๆ ทางวารสารของยูเนสโกและการประชุมสัมมนาอย่างต่อเนื่อง

ประเทศเกาหลีใต้ รัฐให้การสนับสนุนโดยการผลิตภาพยนตร์ วิดีโอเทป แผ่นเสียง หนังสือและจัดส่งไปยังพิพิธภัณฑ์ต่าง ๆ เพื่อจัดการแสดงกิจกรรม ผลงานของศิลปินทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศอีกด้วย มีหน่วยงานที่ดูแลในเรื่องการเผยแพร่โดยตรง ซึ่งจะทำหน้าที่อนุรักษ์ส่งเสริม และเผยแพร่ผลงานทางด้านวัฒนธรรม โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาลในเรื่อง

๑. การบริหารจัดการและสงวนรักษาศิลปะเชิงจิตวิญญาณ

๒. การจัดการแสดง การจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน เป็นต้น โดยศิลปินจะต้องส่งโครงการเสนอขอความช่วยเหลือไปยังรัฐบาล

องค์กร/ประเทศ

การเผยแพร่และการสนับสนุน

โครงการใดที่ได้รับอนุมัติและดำเนินโครงการแล้วเสร็จจะต้องรายงานผลไปยังผู้อำนวยการสำนักงานสมบัติทางวัฒนธรรม อนึ่ง มูลนิธิ ฯ สามารถสนับสนุนโดยหารายได้เพิ่มเติมจากการทำธุรกิจ ภัตตาคาร โรงละคร ศูนย์จัดการแต่งงานตามประเพณีดั้งเดิม และ ศูนย์ศิลปหัตถกรรม เป็นต้น

ประเทศฟิลิปปินส์

คณะกรรมการมรดกวัฒนธรรม และการเผยแพร่วัฒนธรรมโดยประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้ง จะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและสนับสนุนการเผยแพร่มรดกทางภูมิปัญญาสาขาต่าง ๆ ร่วมกับศิลปินแห่งชาติและผู้ทรงภูมิปัญญาในแต่ละท้องถิ่น

ประเทศญี่ปุ่น

สภาศิลปปะญี่ปุ่นร่วมกับรัฐบาลจะให้การสนับสนุนการเผยแพร่มรดกทางภูมิปัญญาที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้แล้วอย่างต่อเนื่อง ผู้ทรงภูมิปัญญา ในแต่ละท้องถิ่นจะมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ผลงานของตนผ่านสื่อมวลชนและรูปแบบอื่น ๆ

ประเทศฝรั่งเศส

สภาคณะกรรมการอาชีพศิลปปะมีบทบาทเป็นผู้ริเริ่ม หรือร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ ในการดำเนินโครงการหลายโครงการซึ่งอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงวัฒนธรรมเอง

องค์กร/ประเทศ

การเผยแพร่และการสนับสนุน

โดยได้รับการสนับสนุนและอุปถัมภ์จากบุคคลทั่วไปที่เห็นความสำคัญของกิจกรรมเหล่านี้ เช่น โครงการ "เปิดประตูอาชีพศิลป์" โครงการปรับปรุงหนังสือเก่าตามห้องสมุดทั่วประเทศ โครงการฝึกอบรมศิลปินอาชีพระดับภูมิภาค โครงการรวบรวมผลงานปรมาจารย์ทางศิลปะ โครงการร่วมในการผลิตชุดสื่อเกี่ยวกับชีวิตและผลงานของบรรดาปรมาจารย์ทางศิลปะ นอกจากนี้ก็มีโครงการจัดนิทรรศการย่อยอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่เป็นจุดย่อยตามเมืองสำคัญต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ประเทศโรมาเนีย

สถาบัน AATR จะส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ทรงภูมิปัญญาที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว มีบทบาทในการเผยแพร่ผลงาน ต่อสาธารณชน เพื่อให้ยอมรับในสังคม

จากตารางการเปรียบเทียบแนวทางจัดระบบ "ผู้ทรง ภูมิปัญญา" ของยูเนสโกและประเทศต่างๆ ได้แก่ ยูเนสโก สาธารณรัฐเกาหลี ญี่ปุ่น สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐฝรั่งเศส และสาธารณรัฐโรมาเนีย พบส่วนที่จำเป็นต้องส่งเสริม ๒ ประการ คือการส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดเรียนรู้ภูมิปัญญาให้แพร่หลาย เพื่อให้เกิดการแก้ไขปัญหาและพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล และสังคม อีกทั้งทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ๆ ขึ้นมาเพิ่มเติม แล้วถ่ายทอดสืบเนื่องภูมิปัญญา

นั้นต่อไป

การส่งเสริมบุคคลผู้เป็นเจ้าของภูมิปัญญาหรือเป็นผู้ผลิตผลงานภูมิปัญญาให้สามารถผลิต และสืบทอดผลงานภูมิปัญญานั้นต่อไป โดยการศึกษาบุคคลผู้รู้ ปราชญ์ หรือผู้ทรงภูมิปัญญา แล้วกำหนดแนวทางเพื่อศึกษาและส่งเสริมตามความเหมาะสมต่อไป สำหรับแนวทางการส่งเสริมผู้ทรงภูมิปัญญานั้นควรครอบคลุมในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ความหมายผู้ทรงภูมิปัญญา
๒. คุณสมบัติผู้ทรงภูมิปัญญา
๓. สาขาของผู้ทรงภูมิปัญญา
๔. วิธีการได้มาซึ่งผู้ทรงภูมิปัญญา
๕. หน้าที่และงานของผู้ทรงภูมิปัญญา
๖. การพ้นจากการเป็นผู้ทรงภูมิปัญญา
๗. จำนวนผู้ทรงภูมิปัญญา
๘. การปฏิบัติงานของผู้ทรงภูมิปัญญา
๙. การเผยแพร่ผลงานของผู้ทรงภูมิปัญญา
๑๐. การสนับสนุนผู้ทรงภูมิปัญญา
๑๑. การประกาศเกียรติคุณผู้ทรงภูมิปัญญา
๑๒. ประโยชน์ตอบแทนผู้ทรงภูมิปัญญา
๑๓. การเทียบตำแหน่งผู้ทรงภูมิปัญญา

ภาคผนวก

1. Guidelines for the Establishment of a “Living Human Treasures” System by UNESCO
2. Living Human Treasures System in Republic of Korea
3. The Preservation and Transmission System for the Intangible Cultural Properties of the Republic of Korea 1995
4. Description of the Living Human Treasures System in Japan
5. The National Artist Award in the Philippines
6. The “Maitre d’Art” System in France
7. Romanian System for the Protection of Traditional Art
8. Preservation and Transmission of Korean Intangible Cultural Properties (ICP) (Republic of Korea) RP96-3/4 resource paper.

แนวทางการส่งเสริมภูมิปัญญาในต่างประเทศ

คณะผู้จัดทำหนังสือ

ที่ปรึกษา

ดร.รุ่ง แก้วแดง

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ดร.นันทสาร สีสลับ

ผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษา

รักษาราชการผู้อำนวยการสถาบันแห่งชาติว่าด้วยภูมิปัญญาและการศึกษาไทย

คณะบรรณาธิการ

ดร.วิมลลักษณ์ ชูชาติ

ผู้อำนวยการโครงการฯ

นางสาววัลภา เล็กวัฒนานนท์

นักวิชาการศึกษา

นางสาวสอาดลักษณ์ จงคล้ายกลาง

นักวิชาการศึกษา

